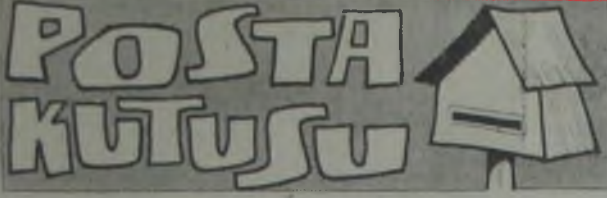

sinema

MİNE T. (Maraş)

Açık isim ve adresi olmayan mektuplara maalesef cevap veremiyoruz. Özür dileriz. Selâmlar.

SALİH AKKUŞ (Trabzon)

Mektubunuzda bahsettiğiniz her iki müsabaka da sona ermiştir. Yakın ilgi-nize teşekkür ederiz. Selâmlar.

ÂDİL YORAL (?)

Açık isim ve adres olmayan mektuplara maalesef cevap veremiyoruz. Özür dileriz. Selâmlar.

FEHİMİ SİRDAŞ (Şehir)

17 yaşında ve orta okul mezunu olduğunuzu, İngilizce bildiğinizi, müziği, sinemayı, edebiyatı sevdiğinizi ve amatör kulüplerden birinde futbol oynadığınızı yazıyorsunuz. Yine mektubunuzda yazdığınıza göre, Türkiye içinden veya dışından herhangi bir arkadaşla mektuplaşmak arzusunuz. Arzunuzu yerine getirerek adresinizi yazıyoruz. Selâmlar.

Fehmi SİRDAŞ
Serencebey yokluğu
No. 1/1
Beşiktaş, ŞEHİR

SEMİHA KAŞ (Bostancı)

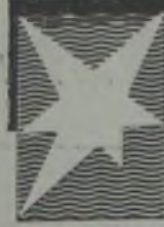
Tabiatıyla bu şekilde düşünmekte serbestsiniz. Mektubunuz biraz daha ilgi çekici olsaydı ve düşüncenizi müdafaa etseydiniz, hiç şüphesiz «Sizin Köşeniz» ile yayınlanabilirdi. Yeni mektuplarınızı bekleriz. Selâmlar.

SEVDA ERDEN (?)

Açık isim ve adresi olmayan mektuplara maalesef cevap veremiyoruz. Özür dileriz. Selâmlar.

GÜZİDE ULUSOY
(Artvin)

Sorularınızı sırasıyla cevaplandırıyoruz: 1) Bu düşüncenizi nasıl vardığınızı anlayamadık. Böyle bir şey yoktur. 2) Sırasıyla Türk Sinemasına emek vermiş her sanatçıdan bahsedileceğine emin olabilirsiniz. 3) Elimizdeki mektupların çokluğu. 4) Arzu ettiğiniz kadın oyuncunun fotoğrafı kapağa basılacaktır. Diğerleri için böyle bir durum yoktur. Necdet Tosun'un röportajını sırası gelince yayınlıyacağız. Kudret Şandra ise, sinemadan

sinema

5 TEMMUZ 1961
CİLT : 2 SAYI : 34
FİYATI : 150 KURUŞ

Sahibi : **Turhan BOZKURT**

Yazı İşleri Md. : **Rebiî YURDATAP**

Hazırlayanlar : **Tolun AY, Hayri CANER, Kudret YÜKSEL, Orhan ÖZTÜRK**

YAZI AİLESİ : **Sadri ALIŞIK, Tolun AY, Hayri CANER, Ülkü ERAKALIN, Oğuz EROL, Bertan KAM-OĞLU, Oktay OKAN, Ağali ÖZGÜÇ, Güngör ÖZSOY, Yücel ÖZTURAN, Orhan ÖZTÜRK, Halil REFIĞ, Meral SAYIN, Engin SUNAR, Özay SUNAR, Erol TANNERİ, Doğan TURAL, Engin ÜNSAL, Melih VASSAF, Künet Yüksel, Kaya A. ZEREN.**

FOTOĞRAFLAR : **BELLÂ FOTOĞRAF Stüdyosu, Fazıl DURUKAN (T. A. P.) ve Foto STİL.**

IDAREHANE : **Cağaloğlu, Servili Mescit Sk. Kurtiş Hanı No. 107.**

Abone bedeli : 60.— T.L. (Bir yıllık). İlan bedeli : Cm. 20.00 T.L.

İLÂN MÜRACAAT : **ÖZGÜ REKLÂM 22 38 71**

İç sahifeler dizgi ve baskı : **ERCAN Matbaası**

Kapak klişeler : **Birlik Klişe - Nişan Hızlan**

Kapak baskısı : **Karadeniz Matbaası. Tel: 22 91 08.**

Tablo baskı : **APA Ofset Basimevi**

Ön kapak : **Muhterem NUR (Foto : STİL)**

Arka kapak : **Göksel ARŞOY ile eşi Soley ARSOY ve Özdemir BİRSEL ile eşi Belgin DORUK (Birsel). (BELLÂ Fotoğraf Stüdyosu)**

Renkli Tablo : **Gönül YAZAR (Foto : BELLÂ)**

ziyade dans öğretmenliği ile uğraşmaktadır. İlgi çekici bulmadığımız için Gönül'ün röportajını yayınlamıyoruz. Selâmlar.

NURAN VE NURÇAN
(M. K. Paşa)

Bahsettiğiniz artistlik ait muhtelif yazı ve röportajlar dergimizde yayınladık. Sırası gelince kendilerinden bahsedebiliriz. Yakın ilgi-nize teşekkür ederiz. Selâmlar.

CİLD KAPAĞI ALMAK İSTİYEN OKUYUCULARIMIZA

1 — SİNEMA dergisi, yeni abone olmak isteyenlere bir kolaylık olmak üzere, dergiye bir yıllık abone olacak okurlara,

BİRİNCİ CİLDİ HEDİYE EDECEKTİR...

26. sayıdan itibaren bir senelik abone bedeli olan 60 TL. sını dergimiz adresine gönderenlere, birinci sayıdan 26. sayıya kadar olan birinci cildimiz bedava olarak verilecektir...

2 — Birinci cildin kapaklarını almak isteyen abonelerimize de, arzu ettikleri takdirde,

ödemeli olarak 5 TL. mukabilinde gönderilir.

3 — İkinci cilde abone olmak istemeyip de birinci cildi almak isteyenlere, bu cildi 25 TL. sına adreslerine ödemeli olarak gönderilir.

4 — Ellerin birinci cilde ait yirmibeş sayı bulunup da, onları hususi kapaklarımızla ciltlemek isteyenler için dergimiz bir kolaylık daha düşünmüştür. Ellerindeki dergilerle beraber, 10 TL. sını dergimiz adresine gönderenlerin ciltleri en kısa zamanda kendilerine gönderilecektir.

Müracaat etmekte acele ediniz...

BELGİN, PASTANIN MUM LARINI SÖNDÜRÜYOR.
Yaş 26!..

DEDİ KÖLÜ TATLI SEYDİR

Belgin Dorukda yaş günü kutladı

Son yılların en çok sevilen yıldızlarından Belgin Doruk da geçtiğimiz hafta içinde çarşamba günü akşamı yirmi altıncı yaş gününü kutladı.

Bundan önceki hafta Muhterem Nur'un başına gelen aksilik, bu kere de Belgin Doruk'u bulmakta gecikmedi. Değerli yıldız, Hulki Saner'in «Gelin Alayı» adlı kordelâsında çalışıyordu. Rejisörün öğleden sonra saat üçte serbest bırakmağa söz verdiği Belgin Doruk, ancak akşam saat sekiz buçukta Plâto 42'den ayrılabilmiştir...

Belgin Doruk'un kızkardeşi ve kızkardeşinin eşi, Özdemir Bırsel, Kıbrıslı arkadaşı Gülten, «SİNEMA» fotoğrafçısı ve «SİNEMA» yazarı, yıldız geldiğinde onu merakla bekliyorlardı. Belgin gelir gelmez hemen bir banyo yaptı ve oturdukları apartmanın cadde

üzerindeki salonunda onu bekliyen misafirlerinin yanına geldi. Kızkardeşi Oya ve arkadaşı Gülten masayı hazırlamışlardı.

Belgin'in gelmesinden on dakika kadar sonra kapının zili tekrar çaldı. Bu kere gelen, Belgin'in baş rolünü oynadığı «Kızıl Vazo» filminin rejisörü Atif Yılmaz ile eşi aktris Nurhan Nur'du.

Az sonra dâvetliler masaya geçtiler...

Çeşitli yemek ve içkilerin süslediği masada oturanlar ikiye ayrılmıştı. Sağ tarafta erkekler, sol tarafta da hanımlar oturuyordu. Hani hanımlar ve selâmlık gibi...

Kadınlar tarafı köpüklü şarap şişelerini boşaltırken, erkekler de rakı şişeleriyle ahbaplık kurmuşlardı. Dakikalar geçtikçe bu yaş günü partisi daha samimi ve neşeli bir hâle geliyordu.

7 Mayıs pazar günü dünya evine giren Belgin Doruk ve Özdemir Bırsel, evlenmelerinin üzerinden iki aya yakın bir zaman geçmesine rağmen, daha henüz yeni yuvalarını istedikleri gibi düzenlemeye fırsat bulamamışlardı. Buna se-

bep de her iki gencin de film ve prodüksiyon işlerinden vakit kalmamasıydı...

Geniş salondaki küçük Philips radyosuyla dâvetliler dans etmeye başladıklarında saat onbir buçuğu gösteriyordu... İstanbul Radyosu hafif batı müziğinden tatlı melodiler çalmağa başlamıştı...

Ve böylece bu neşeli ve samimi parti saat bir buçuğa kadar devam etti...

Bezik bilir misiniz

Brigitte Bardot'un başrolünü oynadığı «Benimle Dans Eder misiniz?» adlı kordelâyı hepimiz hatırlarsınız. Bir zamanlar herkesin ağzında Amerikan cikletlerine dönen bu cümle, şimdi yerini daha popüler bir cümleye terketmek zorunda kaldı...

Yazın gelmesi ile beraber, programlarını tatil eden birçok eğlence yerlerine rağmen, Sergi Sarayının arkasındaki Çayhane buna katıyvetle yanaşmadı. Bu olaya bizim gibi daha birçok kimseler fazlasıyla sevindi. Bilhassa beyaz perdemizin popüler yıldızları. Çünkü yaz günlerinin bunaltıcı sıcağında, insanın başını

sokacağı serin ve gölge bir yere şiddetle ihtivacı var. Nitekim Çayhane de bu ve diğer bir sürü bakımlardan, bugünlerde fazlaca rağbette. Müzikle sessizlik, sıcakla soğuk, kederle neşe gibi birbirine taban tabana zıt bir sürü meziyeti sinesinde toplamış. Müzik mi istediniz? Orava. Hava fazla sıcak mı? Gene oraya diyen yıldızlarımız günlerinin boş vakitlerini Çayhane'de geçiriyorlar.

İşte bu günlerde Leylâ Savar da buraya pek sık gidip gelmekte. Hattâ annesi Handan hanım, yaptıkları bezik partilerinde bir hayli sükse toplamış. Geçenlerde yaptıkları bir bezik partisinde rakiplerine karşı çıkardığı şahane bir oyun neticesinde kırk yedi lira kazanmış. Sakın kırk vadi lirayı küçümsemeve kalkmayın. Çünkü oynadıkları oyunun cüssesine göre bir hayli büyük bir rakam. **BEZİK BİLİR MİSİNİZ?** Dört tane yirmi dörtlük deste ile ve iki «marköz» denen hesap tahtası ile oynanır. Şuvel'i veya Vido'lu tabir edilen cinsleri vardır. En ucuz oyun da yirmi beş ku-

rustur. Harri Handan banyo-
nun ortada; oyun da banyo-
dan hüviik değil. Düşünün bir
dota yirmibeser kuruştan kırk
yedi lira toplamak az iş mi?

Ya Muhteremimiz

Dedik ya... Bu Amerikan
cikleti, bula-bup veya blucin
salgını gibi birşey. Bu salgına
Muhterem Nur da tutulmuşa
benzer. Çünkü o da bilim de-
dikleri oyunda epevi söz sa-
hibi. Onu sık sık bu oyunu
oynarken görmek kabil. On-
lar da küçük oynuyorlar.

manat. Bu hal böyle devam
ederse, bizim de iş adresimiz
değiştirmemiz icabedecek ga-
liba?

Fenerbahçe - Diclehanspor

Diclehan Baban Almanya'dan
teklif alınca, soluğu bir
güzellik enstitüsünde aldı. Fak-
kat üç gün sonra, enstitü idare-
cileri Diclehan Baban'ı içeri
kandırdılar. Sebep mi? Gayet
basit... Koyu bir Galatasaray
tarafından olan sanatçımızın o-
raya gidişi Fenerbahçe idare-
cilerini küplere bindirmeye
yetti. Hemen faaliyete geçip
enstitü idaresine baskı yapıp
bu işe bir hal çaresi bulun-
masını istediler. Yurdumuzun
gözde ve şampiyon ta-

nü yapılacak olan şampiyon-
luk maçından evvel böyle bir
Fenerbahçe - Diclehanspor
maçını idareciler göze alama-
dılar. Bu maç ne de olsa hu-
susi bir maçı. Diğerleri ise şam-
piyonluk maçı.

Herşeye rağmen, Fenerbahçe-
yi kurtaramadılar.

Suç idarecilerde mi, yoksa
ovuncularında mı dersiniz?

Tijen Par'ın mektubu

Geçen hafta içinde dergimize
gelen mektuplardan birisi
Ankara Devlet Tiyatrosu'nun
değerli aktrisi Tijen Par'dandı.
Dergimizde çıkan bir yazıya
cevap mahiyetinde olan bu
mektup aynen şöyleydi:

«7 Haziran 1961 günlü sayı-
mızda Be-Ya Film'in çevireceği
«Otobüs Yolcuları» filminde bana
yapılan teklif üzerine «Tijen Par ve Aşk»
başlıklı bir yazı yayınlandı.
Yazıda benim şu sözlerim yer
almış:

«Benim bu filmde oynamam için
aşk sahnelerinin tamamen kaldırılması
lâzım!»

Siz de takdir edersiniz ki bir
sanatçının böyle bir söylemesi
imkânsızdır. Nitekim böyle bir
sözü ben de söylemiş değilim.
Yalnız Be - Ya Film'in reji-
sörüne «Öpüşmeleri marke ederim»
şeklinde bir cevabım oldu. Ama
zannımca «öpüşmeleri marke ederim»
başka «Aşk sahnelerinin tamamen
kaldırılması lâzım» başkadır.

Filmin senaryosunu okudum.
Senaryo öpüşlerin daha gerçekçi
bir şekilde olmasını gerektirecek
gibi olsaydı, kabul edecektim.
Ama senaryo öpüşlerin marke edil-
mesine cevaz verecek şekilde düzen-
lenmişti. Gerçekçiliğin filme
birşey kazandırmıyacağı besbelliydi.
Ben bu noktada üzerinde durdum.
İcabında öpüşlerin marke edilerek
filme alınması, sizin de bileceğiniz
gibi hatıda da görülen bir olaydır.
Bunun üzerinde duruşum kapris
yapmak için değildir. Benimle
çalışanlar çok iyi bilirler ki, bende
kapris diye birşey yoktur.

Derginiz bugün Türk sinema
alanında buvacı boşluk dolduruyor.
Böyle taraflı haberlerin değeri
değerinizde yayınlanmasına
lâzım razı olmadığım için
hırları yazıyorum. Beni
yacağınızı umar, saygılar
sunarım — Tijen Par

Değerli aktrisinizi ar-
ve kendisine hak ver-
Herhalde bu mektup oku-
mıza da bu mesele hakkında
daha geniş ve aydınlatıcı
gi vermiş olacaktır.

Acar kardeşlerin setinde

Rejisör Ertem Göreğ, «Otobüs Yolcuları» filmi
bir tecrübe sahnesini çekmek için
Sohpan'ın Plâto'una geldiği zaman,
Plâto'da vurdulu kırıldı bir
çevriliyordu. Bir bar sahnesinde
garsonlar ve müşteriler birbirlerine
giriyorlardı. Genç reji-
sör Yavuz Yalın'ın «Bravo... Çok
tabii çocuklar» diye bağırıyor.
O gün Plâto'da tanınmış oyuncular
vardı, Turgut Özalp, Suphi Kaner,
Atif Kaptan, bu sene «Sahne 4»
de oynayan Neriman Uğurlu ve
CAR KARDEŞLER» adıyla bu
filmde başlıca roller oynuyorlardı.
Diğer oyuncular rollerde Ali Ekdal,
Gül Sezer, Nuray Uslu, Necdet
Tosun, Nazmi Ülgün, Mustafa
Coşkun, Mehtap Andı, Nusret
Özkaya paylaşıyorlardı. Hayri Esen
de filmde baş artistlerindendi ve
Plâto'ya geldiği zaman, o gün
kü yağmurdan sırsıklanmış
Evvelce, Dilligil'in «Sahne»
sinde önemli rollerde başarı
gösteren oyuncular. Yalınkılıçlı
Tiyatroyu baş büsbütün bırakmış
ve Ekdal, Nusret Özkaya kurduğu
bir şirketle, senaryosunu yazdığı
eserleri çekiyordu. Kendi firmasını
sahibine çevirdiği «Altın Sı» ve
«Fedakâr Onbaşlı» sonra Şelâle
Film hesabını çevirdiği üçüncü
film «Kardeşler»...

ARTİSTLER MAÇTA
Kim galip?..

Benim, ta yukardanberi bahsettiklerimi okuyan bazı kumar müptelâları bir an da olsa hevalle dalaçaklar ama yağma yok. Çünkü, oynanan bu oyunların değeri para ile tayin edilmesine rağmen para ile oynanan bir oyuna değil. Ama sadece vakit öldürmek için de değil. Terafların ortaya koydukları birer ikramiye üzerine oynanıyor. Çorap mendil, yemek ziyafeti vesaire... Çorap mendilde gözüm yok ama ziyafete dava-

kımı Fenerbahçe büyük ve çetin bir rakip karşısında idi. Bir zamanlar, Etiler'de kampı çekilen Beşiktaş'ı çil yavrusu gibi dağıtan bu dışı fırtına şimdi de bütün heybeti ve bütün dişliliği ile Fenerbahçe'nin karşısındaydı. Pazar günkü Fenerbahçe - Galatasaray maçına hazırlanan Fenerbahçeli futbolcuların da devam ettiği enstitüye Diclehan Baban'ın da devamına başlaması bir tesadüf müydü acaba? Fakat herşeye rağmen pazar gün-

Suphi Kaner barıştı

Bütün dekkodulara rağmen, Suphi Kaner karısı ile barışmıştır. Bir anda bomba tesiri yaratan bu habere bizim olduğu kadar hayranlarının da fazlasıyla sevindiğini tahmin ediyoruz.

Tam baba olacak bir zamanda, sempatik sanatçımızın karısı ile darılmalarına doğrusu üzülmüştük.

Her şeyiyle olduğu gibi bu hareketiyle de örnek bir kimse olduğunu ispat eden Suphi Kaner'in bundan böyle, dekkodulara meydan verecek hareketlerde bulunmamasını arzuluyoruz. Hani ne derler? «Elin ağzı çuval değil ki, uçkurunu çekip büzesin...» Tabii ki, bir söylemezse, bir diğeri söyler. Bu olayın, yalnız Suphi Kaner'e değil, bütün diğer evli bulunan sanatçılara iyi bir örnek olmasını diliyoruz. Her ne kadar «bekârlık sultanlığı» demişlersede, evliliğin de birçok sultanlık ve paşalık tarafları vardır zannediyorum.

Zannediyorum diyorum, çünkü tecrübe etmedim. Bildiğim birşey varsa o da, bekârlığın sultanlık olmadığıdır.

Aman, dikkat edin hanımlar beyler...

Şöhret mi? para mı?

Geçen yılın başarılı aktörü Turgut Özatay bugünlerde fazlaca meşgul «Yangın Var» ve «Kırık Çanaklar» adlı kordelâlarda, bizlere başarılı oyunlar veren Turgut Özatay bu yıl karşımıza sıra filmlerinde çıkacak. Bu sezon, şöhret yerine, para getirecek filmlerde oynamayı tercih eden Turgut Özatay son olarak Gülistan Güzey'le beraber «Doğmadan Ölenler» adlı kordelâda oynamaktadır.

Düşündüğümüze göre değerli sanatçımız, son zamanlarda salgın halinde bulunan bir hastalığa müptelâ oldu galiba? Produktörlük!... Parayı biraz fazla kazanıp, kendi hesabına film çevirecek galiba? Hayırlısı olsun.

Sezer Sezin - Gülistan Güzey

Geçen sezon bu mevsimde İstanbuldaki plâjları birer birer dolaşan Sezin - Güzey çifti bu sene nedense ortalarda görünmüyorlar. Herhalde buna Gülistan Güzey'in fazlaca meşgul olması sebep olsa gerek. Çünkü G. Güzey, bu sene peşpeşe filmler çevirmektedir. Hattâ Tual Film hesabına çevirdiği «Doğmadan Ölenler» adlı kordelâyı geçirdiğimiz hafta içerisinde perşembe günü bitirmiştir. Öte yanda, Sezer Sezin ise kendi hesabına yapacağı filmin hazırlıkları ile meşgul... E. İzzet Benice'nin «Yakılacak Kitap» isimli romanını filme alacak olan sanatçımız pek yakında produktör olacağı için kendini şimdiden buna alıştırmaya çalışıyor.

Bütün bunlara rağmen bu samimi çiftin pek yakınlarda

plâjlarda görölmeye başlayacakları muhakkaktır.

Böyle samimiyet dostlar başına...

Orhan ve bizimkiler

İstiklâl Caddesi... Geçenin ilerlemiş bir saati... Cadde oldukça tenha... Tek tük in-

TURGUT ÖZATAY
Para!.. Para!.. Para!..

SEZER SEZİN - GÜLİSTAN GÜZEY
Buluşamıyorlar...

TURAN SEYFİOĞLU
Sinemayı bırakıyor...

sanlar, alkolden çarpılmış a-
ğzlarıyla, «Yahu, gündüzleri
bu cadde daha genişti.» diye
söyleniyorlardı... İşte, sarhoş-
lara dar gelen bu geniş kal-

ORHAN GÜNŞIRAY
Kıyafet değiştirdi!...

dımlara doğru, Yeni Melek
Sineması sokağından alımlı
bir kadın yürümekteydi...

Kadın son derece boylu, iri
göğüslü, müthiş koket... Ba-
şında hasır şapka, pembe sü-
eter, kırmızı üstüne siyah de-
senli etek ve topuklu ayakkabı...
Küpelere, çiğ renkli ruj
ve allık... Kolunda da yine
hasır bir çanta... Hani, o sa-
atlerde nasibini aramıya çıkmış
Paris güllerini hatırlatıyor...
Kadına gözleri ilişenler,
dikkatle onu incelemek-
ten kendilerini alamıyorlar...

Kadının peşinde iki genç
gazeteci var... İkisi de gayet
neşeli, bu alımlı kadını takip
ediyorlar...

Koket, caddenin ucuna ge-
lince durdu... Ağzındaki jikle-
ti çiğnemeyi biraz daha hız-
landırarak çantayı sallamaya
başladı... Arkasındaki iki ga-
zeteci, vitrinleri karanlık bir
mağazanın kapısına gizlen-
mişlerdi... Kadının önünden
geçen birkaç sarhoş bıçkın
bir-iki laf atmaktan kendilerini
alamadılar... O aldirma-
mazlığa geldi... Geldi ama, bi-
raz sonra sallana sallana ya-
nına yaklaşan iki taşrahya da
aynı şeyi yapmadı... Gazete-
ciler bu üç kişinin konuştu-
klarını öylesine merak etmiş-
lerdi ki, hemen gizlendikleri

yerden çıkararak onların yanı-
na doğru ilerlediler... Kadın
yeni gelenleri görünce, kalın-
ca sesiyle, «Hadi, hadi... Ter-
biyesizler... İşiniz yok mu si-
zin, mahalle çocukları» diye
azarlamağa başladı... Gazete-
ciler gülmek için kendile-
rini zor tutuyorlardı... Hemen
yüzlerini çevirdiler... Bunlar
dergimiz yazarlarından Hayri
Caner ile Ağâh Özgüç'ten
başkası değillerdi... Kadın ise,
As Film'in hazırlamakta
olduğu, rejisör Metin Erkan-
san'ın «Bedavacılar Kıraklı»
adlı kordelâsının başrolünü
oynayan Orhan Günşiray'dan
baskası değildi... Filmdeki ro-
lü icabı kadın kılıfına girmiş-
ti... Yeni Melek sokağında ge-
ce yarısı çalışırlarken arka-
daşları ile şöyle bir iddiaya
tutuşmuştu... Orhan bu kılık-
ta caddeye çıkacak, orada
birkaç erkekle konuşacak ve
onlardan bir tanesini filmin
çekildiği yere kadar getirebi-
lirse, gazeteciler Çınar Ote-
li'nde kendisine bir ziyafet
chekeceklerdi... Aksi halde Orhan
onları davet edecekti... İşte şu
sırada iddianın kahramanları
caddede bulunuyorlardı...

Kadın şöyle diyordu:

«— Nah şurada evimiz, şu
sokağın sonunda... Sola sa-

pinca, biraz ilerle...»

Hayri gülmekten katılıyordu... Bir yandan da Ağâh'a:

«— Bak yahu, sesini nasıl
da inceltiyor... diyordu...»

Ağâh cevap verdi:

«— Sen sesini inceltmesini
bırak da, vaziyet kötü... Bana
kahrırsa, Çınar'ın yolu görünü-
yor bize... Hesap listesini gö-
zümün önünde görür gibi olu-
yorum... Doğrusu, nasıl da
gülmeden bu işi yapabildiğine
şaşıyorum... Bravo Orhan'a...
Ziyafeti haketti...»

Üçü yürümeğe başlamışlar-
dı bile... Kadın devam ediyor-
du:

«— Allah vere de babam
evde olmasa... Yoksa içeriye
giremeyiz...»

Adamlardan birisi eğilerek
arkadaşını ikaz etti:

«— Ülen Sülo... Bascağımızı
nâre yakmıyay...»

«— Yok lan... Babası ivde
ise girmiyerek, olur biter...»

Sola sapmışlardı... Ağâh
cüzdanı çıkardı, paraları he-
saplamaya başladı...

«— Nasıl olsa iddiayı kay-
bettik... Fakat Orhan'a söy-
liyelim de, ziyafeti ay başına
tehir edelim, olmaz mı?»

Hayri düşünceli:

«— Haklısın, dedi. «Yoksa
cebimizdeki para bu ziyafeti
karşılaz...»

Fakat, adamlar ilerdeki ka-
labalığı ve filmcilerin ışığını
görünce oldukları yere çakıl-
mışlar, bir adım ilerlemiyor-
lardı... Arkadan gelenlere bi-
raz ümit doğmuştu... Adam-
lardan bir tanesi şöyle diyor-
du:

«— Bak ulan avrat, orada
bir hâdise var... Başımızı der-
de sokmalıyım... Hem galiba,
senin tarif ettiğin evde... Biz
oraya gitmeyik...»

Orhan zor duruma düş-
müştü... Fakat iddiayı da mu-
hakkak kazanmak arzusun-
daydı.

«— Yok şekerim... Sen ışık-
lara bakma... Belediyeciler
sivrisinekleri toplamak için ışık
yakarlar, sinekler ışığa ge-
ler, sonra da torbaya doldu-
rurlar... Gazeteler hep yazdı
bu mücadeleyi...»

Orhan hiç durmadan onları
ikna etmek istiyordu... Hayri
ve Ağâh da mücadeleyi kazan-

mak azmindeydiler...

Bizim Hayri'nin kafasında birden bir şimşek parladı... Hemen acele acele Ağâh'a bir şeyler fısıldadı... Sonra da hemen filmcilerin çalıştığı yere doğru yürüdü...

Ağâh triodan biraz ötede, kaldırımında duruyor, Orhan'ın dil dökmesine kulak kabartıyordu... Hayri kalabalığın yanına doğru ilerledi... Oradakilere Orhan'ı işaret etti... Hepsi dönmüş bakıyorlardı...

Ağâh yüksek sesle karşıdan Hayri'ye bağırdı:

«— Yahu ne var orada? Niçin toplanmışlar?»

Hayri de avazı çıktığı kadar bağırarak, oysa yüzünü gizlileştirerek ve sesini güya duyurmamak istiyormuş gibi şöyle diyordu:

«— Aman kardeşim kaçalım... Belediyeciler bunlar... Polis izni almadan İstanbul'a gelen taşralıları toplayıp kara vagonla köylerine gönderiyorlarmış... Aman kaçalım...»

Ve Ağâh'la Hayri koşmaya başladılar... Tabii, bu muhavereyi dinliyen Orhan'ın yanındaki iki adam da onların peşlerinden...

Orhan bu işe fena halde bozulmuş fakat katılırcasına gülmekten de kendini alamamıştı... Biraz sonra yanlarına gelen gazeteci arkadaşlarıyla hâdiseyi oradakilere de anlatırlar... Bu şaka sabaha kadar devam etti...

Avantüre paydos

Senelerin aktörü Turan Seyfioğlu bugünlerde pek uslanmışa benziyor. Bütün hayatı boyunca cemiyet formalitelelerinin dışına çıkmaya çalışan ve avantür bir hayat süren Turan Seyfioğlu artık kendini kalafata çekti.

Güneş, müzik ve tatlı hava içerisinde hayatı yeni zevklerini tadıyor. Caddebostan iskelesinin hemen yanında, badan kalma evinde bütün gününü yatmak ve içmekle geçiriyor. Bu hayatı o kadar sevmiş ve o kadar benimsemiştir ki, bu sebeple artistliğe vedâ etmeyi bile göze almış. Halbuki kendisinden daha uzun seneler, birçok iyi filmler bekleyen milyonlarca

hayvanı bu karara fazlasıyla üzgün. Ama ne demeli ki? Bu hususta tek söylyeceğimiz şey varsa o da, değerli sanatçımızın bu fikrini hiç beğenmediğimizdir.

Bu bizim değil, hayranlarımızın temennileridir.

Juke-Box Girl 961 Silvia Penses

Acar Film'in «Yumurcak» isimli kordelâsının başrolünde bizlere nefis bir oyun veren sevimli, sempatik Fransız akti-risi Silvia Penses, 1961 yılı Fransa'nın (Juke Box Girl) ü yani «PLÂK GÜZELİ» seçilmiştir.

«Yumurcak» filminin halk arasında uyandırdığı büyük sempati göz önüne alınarak Silvia Penses yeni bir film yapmak üzere yeniden angaje edilmiş ve Türkiye'ye davet edilmiştir.

Gene Acar Film tarafından yapılacak olan ikinci filmin adı ise «Yumurcak Faka Basmaz» olacaktır Acar Film'in hazırladığı bu kordelâda Silvia Penses başrolleri Orhan Günşiray ile paylaşacaktır.

Filmin çekimi için lüzumlu hazırlıklar tamamlanmış olup Silvia Penses'in yurdumuza gelmesi beklenmektedir. Temmuz sonlarında memleketi-

mize gelecek olan sanatçının gelişini müteakip, çekim işi ne hemen başlanacaktır. Önümüzdeki kış sezonuna yetiştirilmesi kuvvetle muhtemel olan bu kordelâ şimdiden merakla beklenmektedir.

Edirne'de...

Melek Filmin hazırlanmış olduğu «Unutamadığım Kadın» adlı kordelânın Edirne'deki galasına Evrim Fer, Muallâ Sürer, Handan Adalı, Erdoğan Tunaş, Emel Yıldız, Zühal Üstüntaş ve Esin Nur ile filmin rejisörü Ülkü Erakalın iştirak etmişlerdir. Edirne Saray Sinemasında çarşamba günü saat 20.00 de yapılan galada en çok alkış Evrim Fer, Muallâ Sürer ve Esin Nur toplamıştır.

Carlak kebabi

Geçen hafta içerisinde, temsilciler vermek üzere Antep'e giden Site Tiyatrosu mensupları, duyduğumuza göre bu kebaptan pek hoşlanmışlar. Hemen her gün yiyorlarmış.

Sadri Alışık ise işi daha da genişleterek kebabi tam usule uygun olarak yemeğe bayılıyor. Her lokantada hâkiki bir Antepli gibi ilk söylediği söz:

EVİRİM FER
Edirne'ye gitti..

«— Ağam, bir cartlak kebabi, bir Yeni raki, oluyormuş. Hem bunları tam bir Antep şivesi ile söylüyormuş.

Bunu duyunca, Antepililerin meşhur bir sözü aklıma geldi: Antep'e gelip de cartlak kebabi yemeyen, Antep'i görmüş sayılmaz.

SILVIA PENSES
Yumurcak!..

ASIM BAYRI

ŞANSLI FİNALİSTİMİZ, DÖRT KORDELÂ İÇİN FİLM ŞİRKETLERİYLE ANLAŞTI. DÖRDÜNCÜ FİLMİNDE BELGİN DORUK'LA OYNUYOR...

Okulun tatil olmasından istifade ile, arada sırada toplanıp, beraberce sohbet ediyorlardı. Kapıyı aralayıp içeri bakan genç görünce, müdür seslendi:

— Ne istedin oğlum? Gel bakiim...

Kapıdan bakan genç evvelâ mütereddit, sonra kendinden emin adımlarla içeri girdi. Müdüre yakın bir mesafede durup:

— Efendim sizden bir ricada bulunmaya gelmiştim de...

— Söyle evlâdım.

— Efendim, ben oto-stopla bir Türkiye turuna çıkmaya karar verdim. Onun için okulun bazı imkânlarından istifade etmem için yardımınızı rica ediyorum.» deyince müdür evvelâ, karşısında duran talebeye ve sonra da diğer öğretmenlere hayretle baktı. Gözgöze gelen öğretmenler ve müdür, gülmekten kendilerini alamadılar. Hayretle öğrenciye bakıp sordu:

— Peki. Ne istiyorsun söyle bakalım Asım?

— Okulun izci teşkilâtının kamp malzemelerinden birkaç parça eşya istiyecektim. Şey... Bir seyyar çadır, yatak, battaniye falan...

— Şu halde bu işi sen spor hocanla konuş. Hazır kendisi de burada, dedikten sonra ayrıca ilâve etti:

— Mamafih bana kalırsa, böyle bir şeye teşebbüs etmen pek doğru birşey olmaz. Ama gene de spor hocanla bir defa daha konuşsan fena olmaz. Ben bu hususta sana pek yardımcı olacağımı tahmin etmiyorum.

Daha sonra spor hocası ile konuşan genç öğrenci devamlı ikaz ve ihtarlar rağmen, gitmeye karar vermişti bir defa. Onlardan, kendisini bu işten caydırmaları için değil de, yardım etmeleri için ikna etti. Gerekli malzemeleri elde etti.

Hemen ertesi günü yola çıkan, genç turistik yolculuğunun daha ilk 15 inci kilometresinde, kendisine yol arkadaşları bulmakta gecikmedi. Bir İsveç, bir İngiliz, bir Amerikalı kız ve bir Avustralyalı gençle beraber yollarına devam ettiler.

İki buçuk ay süren bu seyahat hiç de tahmini edildiği gibi kolay olmadı. Onbeş lira ile başlayan bu seyahatte para temini için çeşitli işlerde çalışmak icabettiği gibi iki defa da kan satmak icabetti.

Lise tahsili sıralarında dahi sinemaya karşı büyük bir ilgisi olan Asım Bayrı o zamanlar «ANTİGONE» adlı Yunan eserinde başrolü oynayarak Kral KREON'u temsil etmiş ve büyük bir başarı kazanmıştır.

Daha sonra yarışmamıza iştirak edip, derece alan Asım Bayrı, finalleri müteakip birçok firmalardan câzip teklifler almıştır.

Dergimizin de tavassutu ile, büyük roller alan Asım Bayrı aradan çok kısa bir zaman geçmesine nazaran, rejisör Hulki Saner'in «Gelin Alay» adlı kordelasında ve Yerli Film'in bir eserinde oynamaya başlamıştır. Bütün bunlardan başka Pesen Film'le üç filmlik bir anlaşma imzalamıştır. Bu üç filmden ikisinde, büyük kompozisyon rollerinde seyredeceğimiz Asım Bayrı üçüncü ve en büyük filmde ise Belgin Doruk'la karşılıklı olarak başrolü oynayacaktır.

Büyük bir istikbal vadeden Asım Bayrı'ya şimdiden başarılar dileriz.

Adapazarı Erkek Lisesi... Yıl 1959...
24 Temmuz .. Lise Müdürlüğünün kapısını açan öğrenci, başını kapıdan içeri uzatıp baktı. İçerde, okulun müdürü, tarih öğretmeni ve spor hocası vardı. Karşılıklı oturmuş, sohbet ediyorlardı.

★ Dar Film, geçtiğimiz hafta içinde «Kırık Aşk» adlı bir kordelâyı çevirmeye başladı. Rejisörlüğünü Abdurrahman Palay'ın yaptığı bu kordelânın oyuncularını Muhterem Nur, Abdurrahman Palay, Gönül Beyhan ve Ahmet Tarık Tekçe, operatörü ise Ali Yaver.

★ Rejisörlüğünü Sırrı Gültekin'in yaptığı Şan Film'in «Sabırtaşı» adlı kordelâsının çekimi hafta içinde bitmiştir. Bilindiği gibi bu kordelâda başrolleri Muhterem Nur, Kenan Pars, Muallâ Kaynak, Muallâ Firat, Ahmet Tarık Tekçe ve Salih Tozan oynamaktadır.

OTOBÜS YOLCULARI ★ BE-YA Film senaryosunun Vedat Türkali'nin yazdığı bu kordelâya nihayet başladı. Fotoğrafta film'in çalışmaları sırasında rejisör Ertem Gureç'in aktör Senih Orkan'a bir rolünü tarif ettiği görülüyor...

Yeni Çevrilen Filmler

«Sabırtaşı»nın bazı harici sahneleri için geçen hafta başında rejisör Sırrı Gültekin, Muhterem Nur, Kenan Pars ve Sırrı Gültekin'den müte-

YA BEN YA O ★ Acar Film'in bu eserinde Ayhan Işık, Pervin Par ve Avni Dilligil...

şekil bir ekip önce Bursa'ya oradan da İzmir'e gidip dönmüşlerdir.

★ Rejisör Memduh Ün, geçen pazartesi günü, kendi firması Uğur Film hesabına «Sabah Olmasın» adlı yeni bir kordelâyı çevirmeye başlamıştır. Memduh Yülkman'ın fotoğraf direktörlüğünü yaptığı bu kordelânın oyuncuları Göksel Arsoy, Nilüfer Aydan, Reha Yurdakul, Ulvi Uraz, Ahmet Tarık Tekçe ve genç şarkıcı Metin Ersoy'dur.

★ Güven Film, iki aydan fazla bir zamandır çekmeğe başladığı iki kordelâyı bitirmek için büyük gayret sarfediyor. Her iki filmde de kısa rolleri olan reji asistanı Yılmaz Güney'in nezaret altına alınması yetmiyormuş gibi, bu kordelâlarda başrolleri oynayan sanatçıların kontratları icabı başka firmalarla çalışmaları bir taraftan prodüktör Yuvakim Filmerides'i, bir taraftan da rejisör Atıf Yılmaz'ı müşkül vaziyette bırakmıştır. Yılmaz Güney'in «Kızıl Vazo»daki rolü Hayati Hamzaoğlu'na devredilmiştir. «Belâlı Torun»dakinin ise ne olacağı henüz belli değildir. Geçen hafta içinde Şile'de çe-

kilen sahnelerden sonra «Kızıl Vazo»nun pek az işi kalmıştır. Atıf Yılmaz'ın idaresindeki bir ekip bir kısım sahneleri çekmek için geçtiğimiz haftanın başında İzmir'e gitmişlerdir. Bu kordelânın başoyuncuları Belgin Doruk ile Göksel Arsoy ise salı günü sabahı uçakla gidip akşamı dönmüşlerdir.

BİTTİ ★ Rejisör Fikret Uçak'ın «Ölümlü Kuyukları» adlı filminin çekimi işi hafta içinde sona ermiştir. Fotoğrafta, filmin bir bölümünde Hüseyin Baradan, Danyal Topatan, Erol Taş ve Orhan Arıburnu görülüyor...

Nilüfer Aydan

UZANMIŞ ★
Türk perdesinin genç yıldızı Nilüfer Aydan, Reha Yurdakul'un sevgilisi madam Pıt-Pıt'ın güvertesinde (!) uzanmış, istirahat ediyor...

«— Offff... Bu ne kalabalık? Ne çok insan var burada? Durun yahu, koşuşmanız, telâşınız, aceleniz niçin? Bakın, ben size söyleyeyim, Ada vapurunun kalkmasına daha on dakika var... Değmez valla... Bu kadar heyecanlanmanıza, telâşlanmanıza hiç lüzum yok... Haa... Anladım, vapurda yer bulmak için acele ediyorsunuz... Eee... Bu kadarı da fazla doğrusu... Yani vapurda yer bulacağım diye benim ayağıma basmaya ne hakkınız var?»

Hem kendi kendime konuşuyor ve hem de kalabalık arasındaki genç ve güzel kızlara dikkatle bakıyordum... Aman... Sakın yanlış anlamayın... Genç kızlara bakıyordum dediysem, onlara kötü gözle bakıyorum demedim... Hiç öyle çapkınlığım yoktur... Hoş benim çapkınlığımdan da kimseye kötülük gelmez ya...

Benim size söylemek istediğim, bugün burada bir randevum var... Ahhh yine ağzımdan yanlış lâf kaçırıldı... Tabii, «Hani çapkınlık yapmazdın?» diye başlayacaksınız... Yok... Valla vazife randevusu... Bir yıldızla benim randevum... Hah, tamam... İşte bu vazimin başlığındaki adı, büyük harflerle yazılı yıldız...

Nasıl, başlığı beğendiniz mi? Bizim ressam yazdı... Oral... Oral

Orhon... Yamandır kâfir... İ-yi çizer... Pardon... Kalemim yine yolunu şaşırdı...

Bugün Nilüfer Aydan ile randevum... Foto Fazıl, ben ve Nilüfer Aydan... Hep beraber Ada'ya gidiyoruz... E- vet, evvelki hafta yaptığımız Madam Pıt Pıt röportajından sonra bu yazı serisi hoşumuza gitti... Hem ziyaret, hem ticaret... Doğrusu bu va, yaz geleli bizim röportajlar epey zevkli olmağa başladı... Adalar, Moda'lar, Kilyos, Şile derken, hem röportaj yapıyoruz hem de yazın tadını çıkarıyoruz...

Derken efendim... Ha!... Tamam, işte Fazıl göründü... Sirtunda çantası, yüzünde her zamanki sempatik gülüşüyle sallana sallana geliyordu... Saat dokuzda altı dakika var...

«— Merhaba Oğuz...»
«— Merhaba Fazıl...»

«— Gelmedi galiba...»

«— Hayır...»

«— Bekliyelim...»

«— Öyle, bekiyelim...»

Ve beklemeğe koyulduk...

Saat dokuzda beş var... Kalabalık... Koşuşmalar... Saat dokuzda dört var... Kalabalık... Koşuşan insanlar... Saat dokuzda üç var... Kalabalık... Koşuşan, aceleci insanlar... Saat dokuzda iki var... Kalabalık i-yice arttı... Koşuşan insanları, pür dikkat izliyoruz... Ve nihayet genç, güzel ve gülen bir kadın... Gayet sâkin...

«— Biraz geç kaldım galiba?..»

«— Yooo... Niçin geç olsun? Tam iki dakikamız var... Koskocaman iki dakika...»

Şaşırdı... Durakladı birden... «— Ne?... İki dakika mı var?»

Bu sefer ben, gayet sâkin... «— Yaaa, iki dakika...»

Birden üçümüz birden harekete geçtik... Hızla, koşanların arasına katıldık...

Ve güç belâ kendimizi vapura attık...

★

İştel... Burası Büyükkada... Güneş, deniz, toprak... Ohhh, mis gibi, nefis kokular... Yaz kokusu; sayfiye kokusu, tenbellik kokusu, aşk kokusu...

«— Heyyy... Oğuz, oğlum kendine gel... Vapurda bir biz kaldık inmiyen...»

Döndüm... Fazıl'mış... Bak-tım, sahiden vapur tenha... Ama birkaç kişi var sağda - solda... Ben hemen, kendimi haklı çıkarmak ve vapurda henüz daha inmiyen kimseler olduğunu anlatmak için:

«— Ya bunlar?» diye oturanları işaret ettim...

Bu sefer Nilüfer dayanamadı:

«— Aşkolsun Oğuz... Unut-

tun galiba... Bilmiyor musun, bu vapur Yalova'ya kadar gidiyor... Bu gösterdiklerin de herhalde Yalova'da incekler...»

Aklım başıma gelmişti... Vapura bindiğimiz gibi, yingür telâş, paldır küldür iskeleye atladık...

★

Ada'nın çarşısı bir âlem... Şortlu, mayolu, pantolonlu kızlar salma salına dolaşıyorlar... Ehh, ne de olsa serde şehirli olmak var... Uzun bir müddet kapalı yazıhanelerde, matbaalarda kalmak insanı değıştiriveriyor... Biz de çaktırmadan çevremizdekileri tetkik etmekle meşgulüz... Şöyle göz altından...

Ama Nilüfer hemen anladı... «— Heyyy... Çocuklar, geçen hafta şu dükkândan alışveriş etmemiş miydik?»

Hemen toparlandık... Evet, haklıydı güzel yıldızımız... Geçen hafta şu dükkândan alışveriş etmiştik... Hattâ ve hattâ yine aynı dükkânın önünde duran bir bisikleti kaçırmıştık!...

Fazıl:

«— Yazık,» diye konuştu... «Bisikleti bırakmamışlar bu sefer...»

Nilüfer güldü:

«— Tabii ya... Geçen hafta az mı gezdin? Sahibi akıllanmıştır artık...»

Sempatik fotoğrafçımız kızdı...

«— Yaa... Sanki sen binme miştin de...»

Ben müdahale ettim:

«— Haydi çocuklar, geçliyoruz... Madam Pıt Pıt'ı bekletmiyelim... Bir an önce nevaleyi tedarik edip plâjın yolunu tutalım...»

Dükkâna girdik hep beraber... Başladık elimizdeki torbaları doldurmağa... Domates, salatalık, biber, kavun, karpuz... Bir de ne göreyim... Elimiz kolumuz, her tarafımız dolmuş... Hani paketlerden yürüyecek halimiz kalmamış... Ama en güç durumda Fazıl... Flâş çantası ve fotoğraf makinesi yetmiyormuş gibi, koltuğunun altında iki karpuz... Diğer elinde paketler... Oooo... Daha bakkala da uğrıyacağız... Allah kolaylık versin... Biz bu yükte plâjın

yolunu kulabilirsek bravo... Ahh, gel de şehiri arama şimdi... Hemen bir ışık, bir seslenme, «Taksiii!...» Ve koltuklara kurulursun...

Ben böyle hayal kurarken bir de ne göreyim... Bir payton önümüzde durmaz mı?

«— Araba lâzım mı beyim?»

«— Kkk... Yyy... Zzz...»

Şaşırmış, aptallaşmıştım... Ağzımdan bir takım anlaşılmaz kelimeler çıkıyor...

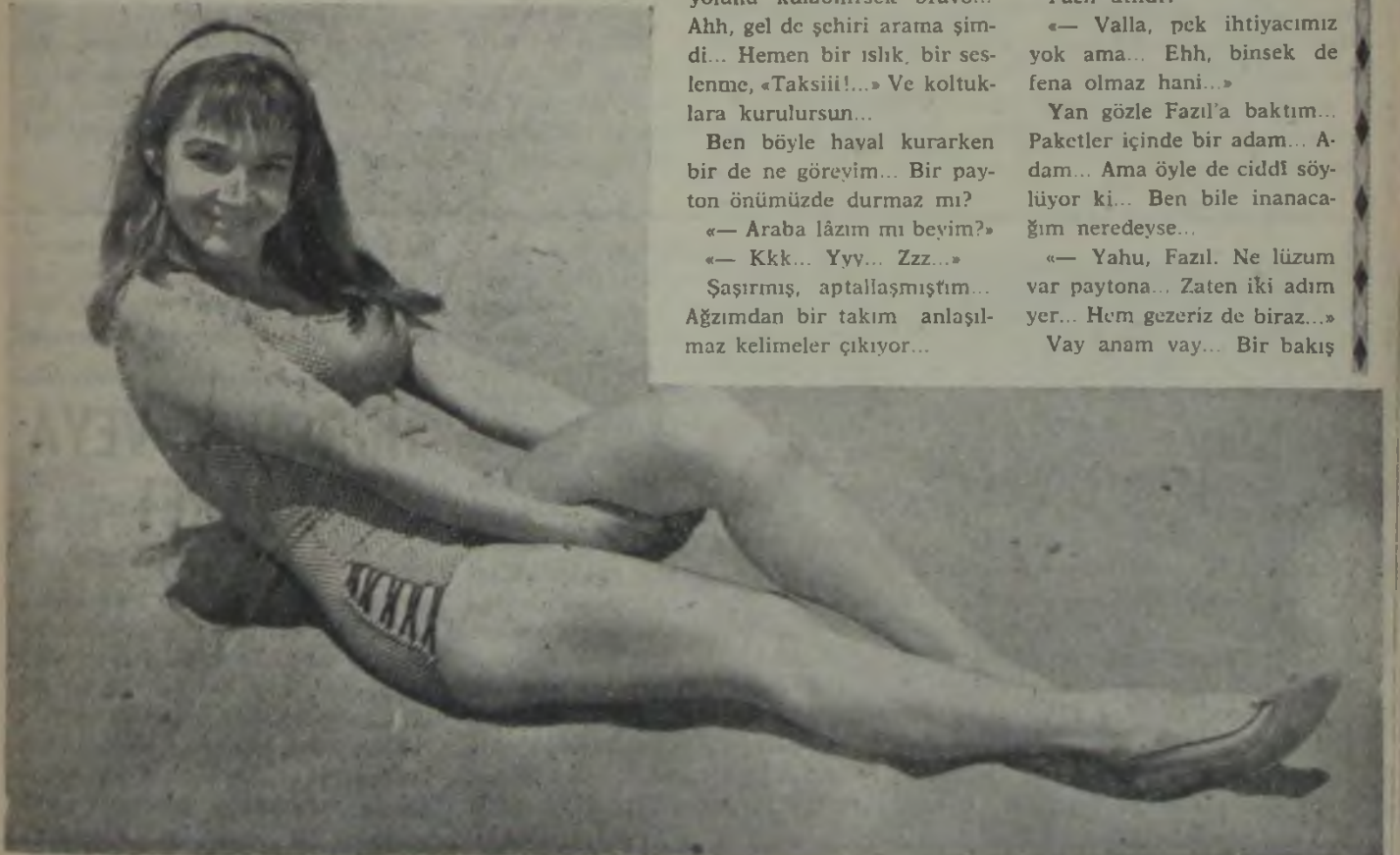
Fazıl atıldı:

«— Valla, pek ihtiyacımız yok ama... Ehh, binsek de fena olmaz hani...»

Yan gözle Fazıl'a baktım... Paketler içinde bir adam... Adam... Ama öyle de ciddi söylüyor ki... Ben bile inanacağım neredeyse...

«— Yahu, Fazıl. Ne lüzum var paytona... Zaten iki adım yer... Hem gezeriz de biraz...»

Vay anam vay... Bir bakış

Plâjdayız... Altın rengi kumların üzerinde... Güneş tepemizde... Yanyoruz... Sıcak bir hava... Gözlerimizin önündeki mavilik ne tatlı... Fazıl faaliyette tabii... Nilüfer Aydan'ın poz poz fotoğraflarını çekiyor...

Fotoğrafların çekilmesi sonra erdikten sonra plâja gelen ziyaretçimiz Madam Pıt Pıt ve yakışıklı erkeği Reha Yurdakul ile Nilüfer Aydan'ın yakışıklı erkeği Yılmaz Duru bizi alıyorlar...

Hep beraber bu güzel günün tadını çıkarmak üzere bir Ada turuna çıkıyoruz... Üstelik Madam Pıt Pıt da pek keyifli... Oldukça eğleneceğimize benzeriz...

Haydi hayırlısı...

★

Reha Yurdakul'un o meşhur «Madam Pıt Pıt» mı her halde biliyorsunuzdur... Bilmeseniz de, adını duymuşsunuzdur... Evvelki hafta bu yeşil gözlü dilber hakkında arkadaşımız Orhan Öztürk'ün enteresan bir röportajı çıkmıştı... Tamam!... Evet, evet.. İşte o!... Fotoğraflarını gördüğünüz şahane şey!.. Madam Pıt Pıt!...

★

Madam Pıt Pıt'ın radyosu var, buz dolabı var... Şimdi tatlı nağmelerle ilerleyen Madam'ın radyosundan da nefis bir caz müziği dinliyoruz...

Biliyorum, şu anda zihninize takılan bazı sorular var... Meselâ Madam Pıt Pıt'ın kim olduğunu, Reha Yurdakul ile Yılmaz Duru'nun nereden ve nasıl geldiklerini kendi kendinize soruyorsunuzdur...

Gayet basit cevaplarım var.. Madam Pıt Pıt, Türk perdesinin değerli aktörü Reha Yurdakul'un çok sevgili motoru...

Yılmaz'la Reha o sabah işlerinin çokluğu yüzünden bizim kafilemize yetişememişlerdi... Bunu bir gün öncesinden bildiğimiz için, onlarla plâjda buluşmak üzere randevulaştık...

İşte şimdi hep bir aradayız. Nilüfer Aydan, değerli eşi, aktör - dansör Yılmaz Duru, Madam Pıt Pıt'ın sahibi Reha Yurdakul, şöhretli fotoğrafçımız Fazıl Durukan ve ben, Oğuz Erol...

İlk isyan bayrağını Yılmaz Duru çekti:

«— Benim karnım müthiş acıktı çocuklar!»

«— Benim de!...»

«— Ben de, ben de!...»

Demek ki, hepimiz acıkmışsınız... Esasında acıkmamaya imkân da yok!... Saat biri geçmiş!...

Ve yemeğe başlıyoruz... Neşeli, bir öğle yemeği bu!...

Domatesler, salatalar, kavunlar, karpuzlar, radyo, müzik... Ve biz...

baktı ki Fazıl... Sanki anasını veya babasını öldürmüşüm... Tabii pot kırdığımı anladım... Bu sefer Nilüfer'e döndüm:

«— Güzel prensesim, şu zarif paytona binmek lütfunda bulunmaz mısınız?»

«— Hay hay... Bu nazik teklifinizi kabul etmemekle büyük kabalık işlemiş olurum doğrusu...»

Hep beraber paytona kurulduk... Ohhh... Gel keyfim gel.

★

Kürsü ve sandalye merakı, yalnız siyaset adamlarında var zannetmeyin. Film piyasasında da en az, siyaset adamları kadar kürsü ve sandalye hursu ile kıvrananlar var.

Prodüktör ve rejisörlerimiz, her konuşmalarının başında ve sonunda sansüre çıkmayı, bütün hata ve eksikliklerini ona yüklemeyi, âdeta bir gelenek

haline getirmişlerdir. Bir bakıma onları bu şikâyetlerinden dolayı haklı görmem icabeder. Fakat, bütün hoş-görülüğüme rağmen gene de haksız olduklarımı söylemekten kendim alamıyacağım. Herkesin bildiği bazı hakikatleri göremeyecek kadar gaflet içinde olan bu kimselere, bundan daha fazla tolerans tanımak, zannımca biraz «adam sende» cillik olur. Hürriyet ve yetkilerinin sınırlandırılması hazmedemeyen kişiler, büyük bir rahatlıkla esaretli kabul ederler. İşte Türk filmciliğinin şimdiki içinde bulunduğu durum, bundan pek farklı değildir. Bazı ideal düşünceli ve çalışkan kimselerin iyi niyetli teşebbüsleri daima ve daima baltalanmaktadır. Sansür veya daha başka imkânsızlıklardan şikâyet etmek yerine buna bir hal çaresi aramak en doğru

bir bereket tarzı olur zannediyorum.

BİRLİK KUVVETTİR, prensibini kendilerine bir öncü olarak alan diğer dünyaya milletleri ve sanatçıları, başarılarını

HÜRRİYET VEYA ESARET

bu formüle borçludurlar. Film piyasasında mevcut, çeşitli iş guruplarının yüzlerce ve hattâ binlerce derdi olduğu muhakkak. Fakat bunlara bir hal şekli bulmak hiçbir zaman tek bir insanın başaracağı iş değildir. Bunların halledilmesi ve düzene girmesi için ortaya atılmış formüllerden en tesirli ve iyi

Gece yarısı... Saat ikiyi beş geçiyor... Gayet sessiz adımlarla, yedi insan karanlığı yararak yürüyorlar... Sessiz adım da, söz mü yanıl... Zaten bu adımlar ses çıkaramaz ki!. Niçin, demeyin... Çünkü bu insanlar, bu yedi insan asfalt yolda veya parke kaldırımlarda yürümüyorlar... Çöl burası!... İssiz bucaksız bir kum çölü... Kumlara bata-çıkla ilerliyorlar... İlerliyorlar ne kelime!... İlerliyoruz... Ben de onların aralarındayim ya...

Bir ayağımı kumdan çıkaran kadar öylesine güçlük çekiyorum ki... Ama öteki ayağım batıyor bu sefer...

Kaç dakikadır yürüyoruz...

dırın yakınlarına kadar sokulmak... Batsan da, çıksan da yürüyeceksin... Hiç yolu yok!

Ama sağdan soldan feryatlar gelmeğe başladı...

«— Offf...»

«— Öldüm yahu...»

«— Vay anasını...»

«— Hey!... Yok mu şu gaz tenekesini taşıyan?»

Vay Erol'cuğum vay... İnsaf eyle!... Biz ayaklarımızı taşıyamıyoruz, sen gaz tenekesinden söz ediyorsun... Ama, bak yine hayırlı arkadaşın varmış... Bravo Fikret Uçak!... Şimdi Uçak aldı tenekeyi, hızla ilerliyor... Pas verdi... Ahh, pardon... Nerdeee... Fikret Uçak, Dolmabahçe sahasında

AGAÇLI'YA GİDİYORUZ ★ Sanatçılar Çetesi'nin beş elemanı yolu çıkmadan önce, reisleri teftişte...

BASKIN

Röportaj: Hayri CANER

Fotoğraf: Fazıl DURUKAN

Hedef burnumuzun dibinde. Oysa, biz yürüdükçe o uzaklaşıyor... Boru mu bu, çöl burası!... Garanti serap görmeğe başladık artık...

Bir çadır var karşıda... Işıklar yanıyor... Hurma ağaçları arasında... Yürü babam yürü... Kısmetse, niyetimiz o çadırın

futbol oynamıyor... Yemen çölleri burası... Gaz tenekesi omuzunda, kumda bata çıka ilerliyor...

Ama bu işten en zararlı çıkan Efgan oldu galiba... Öyle ya... Daha ayağı iyileşmeden kaldırdık evinden buralara, çöllere getirdik... Kolkola gir-

mişiz Efgan'la... Ben mi ona yardım ediyorum, o mu beni taşıyor belli değil... Kum... Hay kum oğlu kum... Ne merret şeymiş bu çöl...

Mengü'nün sesini işitiyoruz...

«— Yahu, çocuklar durun!.. Sıkıştım...»

«— Ne!... Tam sırasını buldun yani, sen de...»

Erol hafif sesle:

«— Susalım,» diye işaret veriyor...

Haklı Erol... Hedefe yaklaşıtk artık...

Sustuk... Hepimiz dikkatli... Artık yürümekten vazgeçtik... Yerde, sürünerek ilerliyoruz...

Baskın bu!... Ağaçlı köyünde... AND Film'in hazırladığı, rejisör Nejat Saydam'ın «Şeytanın Kılıcı» adlı korde-lasının çekimini yapan ekibe baskın yapıyoruz... Aldığımız istihbarata göre, bizim Sanatçılar Çetesi'nin as elemanı Kadir Savun şu karımızda duran çadırda uyuyor... Hele uyunun... Bakalım nasıl fırlayacak yatağından şimdi...

«— Nerde gaz tenekesi? Nerde?... Verin bana onu...»

Erol tenekeyi alıyor... Başlıyor kumlara dökmeğe Hepimiz dağılıyoruz.. Ve başlıyoruz parolamızı haykırmağa... (Lütfen sayfayı çeviriniz)

olanı, şüphesiz ki, cemiyetler halinde birleşmek fikridir. Neden film piyasasının, her meslek gurubu için bir cemiyet kurulmasın? Neden bunlar bir Federasyon halinde birleşerek haklarını müdafaa etmesin? Fakat hayır... Şahsi menfaatlerini, millî menfaatlerin üzerinde tutan bazı kapitalistler, böyle bir teşebbüsü desteklemek dursun, bilâkis baftalamaktadırlar.

Beyler.. Kuvvetli olabilmek için birleşelim. Birleşmek için de bazı haklarımızdan feragat etmesini bilelim. Kazanabilmek için, kazandırmasını bilelim... Meslek hayatımızda tam bir hürriyete kavuşabilmek için, herşeyden evvel başkalarının hürriyetlerini çöğnemliyelim.

Birleşelim beyler. Birleşelim...

Orhan ÖZTÜRK

lar Çetesi'nin as elemanları hemen her gün bu lokalde toplanır, sanat münakaşaları, münazaraları yaparlar... Türk Sineması'nın birçok meseleleri burada çözülür... Çetenin değişmez reisi, rejisör ve senarist Metin Erksan'dır... Uzunla orta arası bir boya sahip, iri yapılı, hafif göbekli —rejisörlerin huyundan mı, yoksa suyundan mı bilinmez, büyük bir çoğunluk göbeklidir— ve sempatik görünümlü bir adamdır... Gayet otoriterdir Metin Erksan... Çok çabuk kızar ve çok çabuk neşelenir. Sizin anlıyacağınız sağı solu pek belli olmıyan bir kişidir... Bütün bunların üzerinde bir meziyeti varsa, o da sinemayı çok iyi bildiğidir... Aktör Erol Taş ise, çetenin güçlü kuvvetli fedailerinden biri olup, aynı zamanda lokalin sahibidir... Uzun boylu, esmer, kıvrık saçlı ve palabıyık genç, gayet hoş sohbet ve da ima neşeli bir insandır... Lokalin hemen yanbasındaki bir evin üst katında, çetenin «milli koç» u Efgan Efekan oturmaktadır... Çetenin en genç elemanı olan Efgan, yapılan toplantılarda daima bu-

lunur... Ama, her nedense şu sırada burada yok... Çete reisinin bir zamanlar asistanlığını yapmış bulunan rejisör Fikret Uçak, hâlen onun sağ kolu gibidir... Zaten Metin Erksan'ın onu muavin yapması da bunu gösteriyor... Ama bu meselde su koyveren birisi, «Gecelerin Ötesi» filminin başarılı kameramanı ve çetenin önemli kişilerinden Mengü Yeğin'dir... Mengü, bir türlü Fikret'in muavin olmasını hazmedemez...

Evet, ne diyordum? Sanatçılar Çetesi'nin beş elemanı, Kadir Savun'u yalnız bırakmanın üzüntüsü içindeydiler... Reis Metin Erksan az önce, çekimini yaptığı «Bedavacılar Kırkı» nun çalışmasından gelmişti... Yorgundu...

«— Çocuklar,» diye söze başladı... «Bu akşam Kadir'i bir yoklasanız fena olmaz...»

Erol Taş yerinden fırladı: «— Tamam, bu akşam bir baskın yapalım Ağaçlı'ya...»

Benim gazetecilik damarlarım kabarmıştı... Reisin de Ağaçlı'ya gelmesi daha enteresane olacaktı...

«— Ama reis,» dedim... «Sensiz baskın mı olurmuş, sen de gelersen gideriz...»

Metin'in bir an kaşları çatıldı:

«— Yahu Hayri, diye başladı... Biliyorsun... Bütün gün güneşin altında çalıştım... Şimdi iki-üç saatlik bir otomobil yolculuğu beni ne yapar?»

Haklıydı... Hani benim bile gözüm tutmuyordu...

Erol:

«— Haydi,» dedi. «Sahile inip gazinoda akşam yemeğimizi yiyelim... Oradan gideriz...»

Gittik... Oturduk gazinoya... Yemeklerimizi yedik... Biraz da birşeyler içtik... Derken efendim, saat onbir oldu... Erol çıktı, otomobil aramağa...

★

Saat onbiri çeyrek geçiyor... Erol Taş'ın kahvesinin önü... Biz Efgan'ı da bulmuşuz... Baskına onun da iştirak etmesi için ısrar ediyoruz... Çocuğun ayağı hasta... Neyse, çetenin bu kadar elemanı ısrar eder de, Efgan razı olmaz mı? Mecbur kaldı...

SURDA BİR GÖL VAR UZAKTA ★ Çadıra pek az mesafe kala...

Baykuş sesiyle, «sanat, sanat, sanat!...»

Ben Efgan'la beraber bir çalılığın arkasındayım... Kumlara yatmışız, sere serpe... Bir yandan da haykırıp duruyoruz... Derken dahıyorum, düşüncelerim beni iki-üç saat öncesine döndürüyor...

★

Baskının hikâyesi Erol Taş-

ın kahvesinde başlamıştı... O sırada, Kadir Savun'dan bahsediliyordu... Sanatçılar Çetesi'nin beş elemanı, en değerli arkadaşlarını yalnız bırakmanın üzüntüsü içindeydiler...

Bizim çetenin adını duymıyan kalmamıştır herhalde... Hele, bu şöhretli çetenin bir sahil banliyösündeki gayet şirin, küçük lokalini... Sanatçı-

EFGAN YORGUN ★ Bir ara ayağından rahatsız olan Efgan Efekan, arkadaşımız Hayri Caner'in dizine yatarak dinlendi...

«SANAT... SANAT... SANAT...» ★ Sanatçılar Çetesi üzaları parolarını haykırıyorlar...

Ekip hazırıldı... Efgan Efe-kan, dergimizin fotoğrafçısı Fâzıl Durukan, reijsör Fikret Uçak, kameraman Mengü Ye-ğin, aktör Erol Taş... Ve ta-bil ben... Metin Erksan son talimatını verdi:

«— Kadir'in çadırının etra-fına gaz dökeceksiniz... Tutu-şuracaksınız gazı... Ve parola-nızı haykıracaksınız...»

«— Tamam,» dedik... «Baş-üstüne reis...»

Şoför, Efgan, Mengü önde ve Fazıl, ben, Fikret, Erol ar-kada, yola koyulduk...

★

Çalıların arkasında dalmış, düşünüyorken, âniden gözle-rimin önünde bir alev parla-dı... Ortalık aydınlandı... Erol gazı tutuşturmuştu... Hepimiz saklandığımız yerden fırladık. Geçtik ateşin başına... Başla-dık ateş dansına... Kıyamet-ler kopuyordu... Hani bu ka-dar gürültüyü, şehir içinde yapsak İstanbul ayaklanırdı... Fakat, hayret!.. Hiç ses seda çıkmıyordu karşıımızdaki ça-dırdan... Pes, ne uykusu bu yahu!.. Derken, nihayet biri-leri çadırın kapısında... He-men, yine mevzi aldık... Sak-landık...

«— Heyyy, kim var orada?»

«— Sanat, sanat, sanat!..»

Adam sordukça biz karşılık veriyorduk... Nihayet bizim

öncüler Erol ve Mengü fırla-dılar...

En arkada bizdik... Efgan'la ben... Efgan'ın alnından ter damlacıkları sızıyordu... Müt-hiş yorulmuştu ve ayağı da ağrıyordu...

Çadıra girdiğimizde, şaşır-mıştım... Tanıdığım simalar yoktu burada... Çevreme ba-karken öncüler rapor verdi-ler:

«— Şeytanın Kılıcı» nin fi-güran kadrosu ..Fikret Ha-kan, Leylâ Sayar ve Nejat Saydam şehire inmişler... Ka-dir Savun, Hasan Ceylân ve Zeki Alpan da köyde yatıyor-larmış... Bu kadar gürültü pa-tırdımız boşunaymış...»

Biz baskının hezimetle so-nuçlandığına vanarken, figü-ranlardan biri konuşuyordu:

«— Abi, çakal sandık ilk önce... Ben silâhu neyi hazır komuştum... Hüseyin de bay-kuş sanırmış ..Bak hele şu işe, nereden bilirdik sizlerin geldiğinizi...»

Millet suya saldırdı... Hepi-mizin içi yanıyor... İçtik, iç-tik ve içtik...

Figüranlara:

«— Haydin, eyvallah bize, dedikten sonra da tekrar çö-le revân olduk... Bu kez, büs-bütün ağırlaşmıştı, büsbütün derinleşmişti sanki kumlar... Çadırdakilerden biri önümü-

ze düştü... Elinde bir lüks lâmbası...

★

«— İşte şu ev... Artistler burada yatıyorlar...»

«— Hücum!...»

Bir canlandık, bir dirildik.. Aman Allahım... İşte bu, tam

baskın oldu... Kimimiz camla-rı yumrukluyor, kimimiz ka-pıları tekmeliyor... Bu küçük köy evinin dört bir yanını ku-şatmıştık...

«— Hey, uyanın, kalkın be...»

(Devamı 29. sayfada)

HAYRİ VE KADİR ★ Arkadaşımız Hayri Caner, Kadir Savun'a kapıyı açmakta geç kalınca, «Arkadaş, niçin kapıyı açmıyorsun sen?» diye bağırdı...

**«AŞK UĞRUNA SINEMAYI
TERKEDEBİLİRİM... ÖZE-
NİYORUM AŞIK OLANLA-
RA... BEN DE BİRİNİ SEV-
MEK, ONUN İÇİN YAŞA-
MAK İSTİYORUM... YALNIZ
SEVECEĞİM İNSAN BE-
NİM MESLEĞİMDEN OLMA-
MALI, BEN ÇOK KISKAN-
CIM. O BİRİNE BAKTI MI,
ÖLÜRÜM...**

Onu ıslak bir akşam üzeri tanımıştım...

Annesinin omuzları üzerinden göz-göze gelmiştik ilkin. Bal renkli gözleri vardı. Bakışları gözlerime değince birden irkilmiştim. Romantik bir lise talebesinin aşırı duygulanmasına benziyen irkilme-ydi bu. Şaşırmıştım. Ne yalan söyliyeyim, korkmuş-tum bir ara kendi kendim-den.

Ellerini bilmem ama, gözle-ri çok hoştu...

★

Onu, güzel bir Mayıs sa-bahı, oturduğu apartmanın sokağa düşen gölgesinde bek-lemiştim. Belki de onu bek-

lediğim için bana güzel b-
rünmüştü Mayıs sabahı
divenlerden inişini bir
liydiniz. Uçmak üzere obür
kelebek sanırdınız. Faka-
nıma gelip, gözlerine baka-
bir şeye üzüldüğünü sa-
mıştım. Bal renkli gözle-
içi dolu doluydu. Sorun-
nesiyle bazı hususlarda
şamadığımdan yakınma-
bahleyin evden çıkarken
bir tartışma geçmişti
rında.

Taksiden inip Beyoğlu
tükenmek bilmeyen insa-
line karıştığımız zaman-
leydik. Parmakları bir
cin kanadı gibi kıvrıl-
Parmakları terli, göz-gü-

di-
di-
rüy-
yür-
ti-
ele-
ma-
yak-
yür-
Ti-
büy-
civ-
Mer-
yo-
citi-
na-
de-
dim-
dim-
yöyle

Cennet
Bahçesinde
BİR SİR

★

Röportaj :
Agâh
ÖZGÜÇ

Fotoğraf:
Fazıl
DURUKAN

★

diğimiz o ıslak akşam gibiydi tıpkı. Parmakları... Bu yürüyüşün hiç bitmemesini istiyordum, inanır mısınız? Hatta yorulmadan haftalarca ele yürüyebilirdim onunla. Ama içinde kötü bir duygu yoktu. Onun da yoktu biliyordum.

— Evet, hemencecik samimi oluyorum. Erkeklerle, kadınlardan daha iyi arkadaşlık ediyorum. Bakın sizinle ne kadar iyi anlaştık değil mi? Ciddeden sizin arkadaşılığınızdan hoşlandım.

Hislerinde samimiydi. Herkesle arkadaşlık, dostluk yapmak istiyordu. İnsanları seviyordu. Ne var ki, insanları yeteri kadar tanımıyor, aldattımalara kötülüklere inanmak istemiyordu. Oysa insanlara olan güveni, yakınlaşması istismar edilebilinirdi. Habersizdi bundan.

El-ele vitrinlerdeki kazaklara, ploverlere bakıyorduk. Bal renkli gözleri Van Gogh

Bütün tanıdığı insanlara böyle içtenlikle, böyle civil civil mi davranıyordu acaba? Meraklanmıştım, ayıp değil ya. Sordum. Hain, nasıl da eritircesine bakıyordu insana. Cözlerimi gözlerinin içinde fazla tutamamıştım. Demim ya biraz evvel kendi kendinden korktuğumu. Sorumu şöyle cevapladı:

«BİRADAN BAŞIM DÜNER...» ★ Ama rakıyı içirim... Şişeyi diksem bir şey olmaz...

sarısı bir kazakta takılı kalmıştı. Tabii beyazını seçti sonunda.

Dudaklarını bilmem, ama elleri çok hoştu...

★

Ağaçlarda bir gerinme, tozlu yapraklarda yeşil bir dalgalanış. Dal uçları yapraklarla güzel, caddeler insanlarla. Yaşamak sevililerle güzeldi.

Çünkü mevsimlerden yaz, günlerden cumartesi idi.

Sinemamızın on yedi yaşındaki ünlü yıldız Türkân Şo-

ray ile «Cennet Bahçesi» adlı bir filmi gösteriyorsunuz. İnşallah o güzelim dişlerinizden biri bozulur da bizim okula uğrarsınız. O zaman dişlerinizi çenenizle birlikte sökerim. Siz de kurtulursunuz, ben de.» Beni deli gibi seven bir de fizik hocası vardı. Bir gün çocuğuyla bana mektup gönderdi. «Bakın, diyor sizin yüzünüzden karımdan ayrıldım. Ne olur benimle evlenin.»

— Köylüler, sevmem için bana bir keçi yavrusu vermişlerdi. Çok tath, siyah, güzel bir keçiydi. Başımdaki eşarpı çıkarıp, keçinin boynuna bağladım. Bu ara yavru keçi elimden birdenbire kaçmaz mı? Eşarp diğer bir sahne için lâzımdı. Keçinin peşinden ben de koştum. O gitti, ben gittim. En sonunda bir duvar kenarında kısırdım. Eşarbımı da çözüp aldım. Bu sefer de yolu kaybettim. Köye giden yolu ararken ileride bir adam gördüm. Korka korka yanına yaklaştım. Köyün yolunu göstermesini rica ettim. Beraberce köye geldik. Bir de baktım ki herkes bana doğru koşuyor. Yanıma gelen Hüsnü Cantürk: «Delirdin mi sen Türkân» dedi. «Bu adamla yol yürünür mü? Çerkes kızından artist olurmuşmuş deyip, seni öldürmek isteyen bu adamdı.» O an beni görmeliydiniz. Korkudan ödüm patlamıştı.

— Başka Yalova hâtranız...

Gözleri belirsiz bir noktaya takılır gibi olmuştu. Geride bıraktığı günleri hatırlamaya çalışıyordu. Kısa bir susuştan sonra anlatmaya başlıyor:

— Kaldığımız otelde resim çektirecektim. Hayrettin Işık balkonun kenarına oturmamı söyledi. Tam oturmuşum ki birden elim kaydı ve korkumdan bir çılgılık attım. Hayrettin Işık ve annem koşuştular. Düşmek üzereyken biri kolumdan, biri bacağımdan tutarak beni balkona aldılar. Kendime geldiğim zaman fotoğraf makinesi yerdedi.

— Geçmiş olsun. İki defa ölümden kurtulmuşsunuz. Ne mutlu size.

— Teşekkür ederim.

— Hayranlarınızın gönderdikleri mektuplarla aranız nasıl?

— Aldığım mektuplar içinde öyle enteresanları var ki, meselâ bir dişçi hayranım şöyle yazıyor: «Siz bütün resimlerinizde güllüp, 32 dişini-

zi birden gösteriyorsunuz. İnşallah o güzelim dişlerinizden biri bozulur da bizim okula uğrarsınız. O zaman dişlerinizi çenenizle birlikte sökerim. Siz de kurtulursunuz, ben de.» Beni deli gibi seven bir de fizik hocası vardı. Bir gün çocuğuyla bana mektup gönderdi. «Bakın, diyor sizin yüzünüzden karımdan ayrıldım. Ne olur benimle evlenin.»

— Siz de böyle birini deli gibi sevseniz, bu aşk uğruna sinemayı terkeder misiniz?

— Hemen terkederim. İnanın özeniyorum âşık olanlara. Ben de birini sevmek, onun için yaşamak istiyorum. Yalnız seveceğim insan benim mesleğimden olmamalı. Ben çok kıskancımdır. O birine baktı mı ben ölürüm.

«Ölmek» belki soğuk bir sözcük. Fakat öyle ölmeler vardır ki, her zaman erişilmez. Türkân Şoray'm karşısında uzun süredir böyle bir

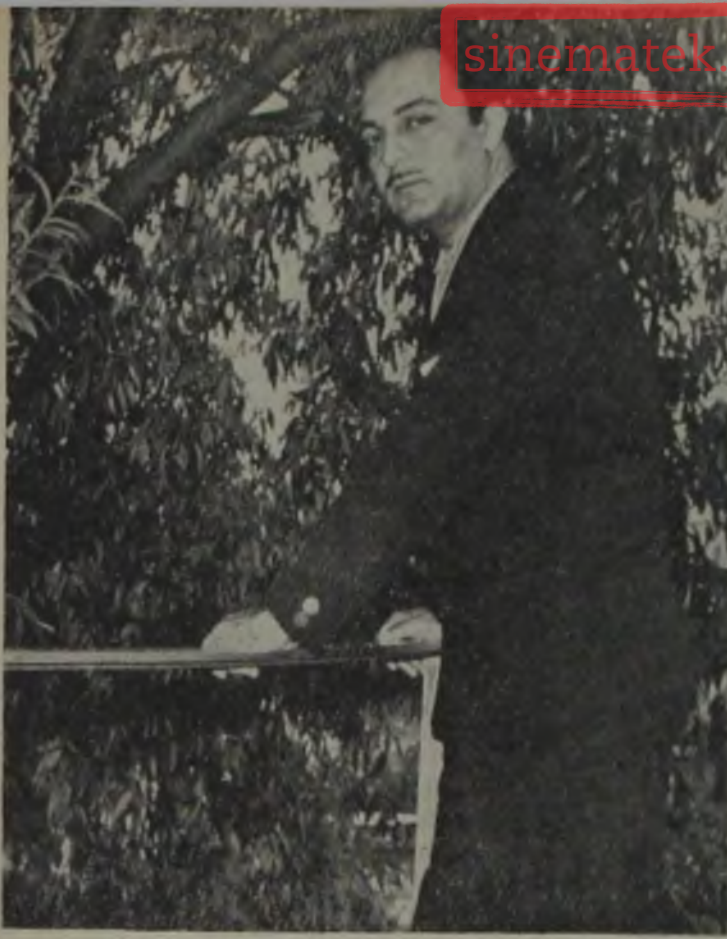
ölmenin mutluluğu içindeyim. Ölmenin de mutluluğu olur mu deyip geçmeyin. Bal gibi oluyor işte.

Şu anki durumu ne kadar tatlı Türkân'ın. Dirseğinin biri masaya dayalı, yüzünde gülcükler uçuşuyor. Hele konuşurken dudaklarının arzu dolu kıvılcıkları yok mu? E-ğer şu an içimden geçenin ne olduğunu sormuş olsalar, çekinmeden söyleyebilirdim. E-vet, dudakları aralanıp, kıvılcıkla öpmek isteği geçiyor içimden. Ne olur bu cüretim için beni suçlamayın. Biraz düşünün canım. Siz yolda veya herhangi bir yerde gördüğünüz, tanıdığınız güzel bir kadını havalinizde hiç soyundurmadınız mı? Hiç öpmek isteği duymadınız mı içinizde. Hayır diyemezsiniz. Onun için beni suçlamamız gerekmez.

Karşımda ıslıl ıslıl vanan dudaklardan sorularımın karşısı (Devamı 31. sayfada)

YAZAR VE YILDIZ ★ Arkadaşımız Ağâh Özgüç, Türkân Şoray'la beraber...

Uzun boylu, yakışıklı ve esmer adam, elindeki sigarasından derin bir nefes aldı ve gazetecinin sorusuna şöyle cevap verdi:

— İlk filmim «Çakırcalı Mehmet Efe» adlı kordelâydı... Rejisörlüğünü Faruk Kenç'in yaptığı bu filmde Gülistan Güzey ve Mine Coşkun ile beraber oynamıştım...

Gazeteci sorularına devam ederek:

— Artistliğe başladığınızdan bu yana kaç filmde oynadınız?

Güldü... Gözlerini boşluğa doğru çevirdi... Sonra ellerini sallayarak, «O kadar çok ki...» der gibi bir tavır takındı... Sanki saymasında bile güçlük vardı...

— Bilmem... Sayısını unuttum... Ama geçenlerde bir arkadaşım hesaplamış... Eksik olmasın... Tam ondokuz filmde rol almışım...

Gazeteci onun biyografisinden notlar almak istedi... Uzun bir süre sinemadan ayrı kalan bir aktörün mâzisi enteresan olacaktı herhalde...

— Biraz da hayatınızdan bahsetseniz?

BİR Bülent Ufuk VARDI

Röportaj : Güngör ÖZSOY

#

— 1929 yılının 28 Ağustosunda İstanbul'da doğmuşum... İstanbul Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra, İstanbul Konservatuarına girdim... Konservatuarın Türk Musikisi Bölümünden solist olarak mezun oldum...

Sıra, bir zamanların bu şöhretli yıldızının niçin sinemayı terkettiğine gelmişti... Gazeteci bilhassa bunu çok merak ediyordu:

— Beyaz perdede büyük bir şöhrete ulaştıktan sonra niçin ayrıldınız?

Biraz düşündü... Dişlerini sıktı... Gözleri mâzinin derinliklerine dalmıştı... Acı hatıralarını hatırladığı her halinden belli oluyordu... Yüzünün hatları iyiden iyiye ger-

ginleşmiş, az önce içi gülün gözlerinin bakışları bayağı sertleşmişti... Dudağını büküp kaşlarını kaldırdı... Ve sonra kendine geldi... Hiç önemsemiyormuş gibi, elini salladı... Konuşmasına şöyle başladı:

— Liyakatsız ellerde oluşumdan dolayı... Herkes kendi işine, kendi çıkarına bakıyor...

Durdu... Gözlerinin içi gülüyordu yine... Gazeteciye göz kırparak:

— Tabii, dedi... İşin içinde, son çevirdiğim filmdeki deşarjım da var sayılmalı... Artık oynaya oynaya sermayeyi tüketmiş durumdayım...

Gayet samimi ve içten gelen duygularla konuştuğu belli oluyordu... Gazeteci bu so-

runun peşini bırakmadı... Az önce sorduğu soruyu tamamlayan bir başkasını sordu:

— Beyaz perdeden ayrıldıktan sonra hiç teklif aldınız mı?

Başını önüne eğerek tasdik etti:

— Çok... Hem de pek çok... Ama hiçbirisini kabul etmedim...

Gazeteci onun şu sıralarda ne işle meşgul olduğunu da merak ediyordu... Acaba geçimini nereden ve nasıl sağlıyordu... Bu soruyu sormağa karar verdi:

— Artistlikten ayrıldıktan sonra ne gibi bir işle meşgul olmağa başladınız? Halen aynı işle mi geçiminizi sağlıyorsunuz?

— Ben artistliğe başlamadan önce ticaretle ilgileniyordum... Hurda demir işiydi yaptığım... Artistliğe başlayınca hurdacılığa son verdim tabii... Bu sefer ithalât ve ihracat üzerine yeni bir firma açtım... Film işleriyle de uğraştığımdan film malzemesi getiriyordum... Diğer mevzularda da çalıştım... Halen aynı işlerle ilgilenmekteyim...

Geçinip gidiyoruz işte...

Uzun zaman sinemadan ayrı kalan bir aktörün bugünkü Türk Sineması hakkında düşünceleri enteresan olmalıydı... Bu sefer de bunu sordu gazeteci:

— Sinemamızın bugünkü durumu için neler düşünüyorsunuz?

— Bıraktığımdan bu yana pey ilerleme var... Böyle devam ederse çok kaliteli filmler de çevirebiliriz...

— Şu sırada filmler çevirmekte olan aktör ve aktrislerden hangilerini beğeniyorsunuz?

— Şunu veya bunu beğeniyorum diye cevap versem arkadaşlarımı darıltmış olurum belki... Bununla beraber, zaten ben bütün artistlerimi-

«ÇOK, HEM DE PEK ÇOK» ★ Dergimiz yazarı Bülent Ufuk Sinemadan ayrıldığında teklif alıp almadığını sorunca, bu cevabı aldı.

zi beğenirim... Hepsinin kendilerine mahsus vasıfları ve karakterleri var... Onun için tefriksiz hepsini beğenirim...

— Bu sezon seyrettiğiniz yerli filmlerden hangisini beğendiniz?

— «Gecelerin Ötesi» ni çok beğendim...

Gazeteci değişik konulara doğru gidiyordu:

— Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Şarabın nasıl eskisi makbulse, kadının da eskisi makbuldür benim için... Genç kızlar insanı anlamazlar... Yalnızca kendi zevklerini düşünürler... Halbuki otuzunu aşanlar öyle mi ya?... Onun için genç kızlar piyasadan çekildiği zaman evleneceğim...

— Nasıl giyinmesini seversiniz?

— Giyinişime çok dikkat ederim...»

— Bâtil itikatlarınız var mı?

— Evet... Bilhassa gazetelerdeki yıldız fallarına inanırım... Sonra, 13 rakkamının da uğuruna inanıyorum...

— Beğendiğiniz taraflarınız?

— Ani karar veririm... Ve verdiğim kararlardan katiiyen dönmem...

— Brigitte Bardot hakkında ne düşünüyorsunuz?

— İyi hoş ama, dört beş yaş daha ihtiyar olmalıydı...

Gazeteci bunlardan başka Bülent Ufuk hakkında entere-

san başka şeyler de öğrendi...

Meselâ, bir zamanların şöhretli aktörünün bir özelliği de genç kızlarla katiiyen arkadaşlık etmezmiş... Bunun yanında, her sabah muhakkak traş olması, tatlılara ve bilhassa tulumba tatlısına bayılması, uğur taşımaması, sâkin bir yerde uzun saçlı birisiyle iki-üç kadeh içki atıştırması, renklerden eflâtunu beğenmesi de onun ilgi çekici yönlerinden sayılabilir...

Gazeteci bir ara saatine baktı... Vakit oldukça gecikmişti... Beraberce oturdukları yerden kalktılar... Bir süre yürüdüler...

Gazeteci:

— Bana müsaade, diye konuştu...

— Hay hay, çok memnun oldum... Yakın alâkanıza müteşekkirim...

— Vazifemiz...

Tam ayrılıyorlardı ki, gazetecinin aklına bir soru daha geldi:

— Bülent bey, tekrar Türk Sinemasına dönmeyi düşünüyor musunuz?

Güldü... Kendinden gayet emin, tek kelimeyle cevapladı bu soruyu:

— Hayır...

Gazeteci sağa doğru yürüdü... Bülent Ufuk da soldaki sokağa saptı...

Gazeteci yürürken düşünüyordu...

Bülent Ufuk!... Yıllarca öncesini hatırladı... O henüz genç bir delikanlıydı daha... Sinema'ya ve artistlere delice âşıktı... Yazı yazmayı başlıyalı da bir-iki yıl ya olmuş, ya da olmamıştı.

İstanbul'un kıyı bir semtindeki, küçük bahçe sinemasını düşündü...

Kapıda bekliyordu... O gece sinemada Bülent Ufuk da vardı... Çıkarken ona yaklaşmış, elindeki kartı ve kalemini uzatmıştı:

— Bir imza rica edebilir miyim Bülent Bey?

Genç, yakışıklı adam tatlı tatlı gülümsemiş:

— Hay hay efendim, demişti...

Sonra kalemi ve kartı almış, gayet zarif bir imza atmıştı...

KENAN PARS ★ Yeni filminde kaptan rolünü oynuyor...

Filmciler içinde çalışmaya başlayalı beri, şu Emirgân'daki koruluğu ve yeşilli sarılı, penbeli köşkleri iyice öğrendik... Gerçekten de gerek koruluk ve gerekse köşkler her bakımdan filmcilerin işine yarıyor... Harici sahnelerini korulukta ve dahili sahnelerini de köşkerin içinde yaptılar mı, filmin büyük bir gücünü halletmiş oluyorlar...

Geçenlerde «Filmciler korulukta çalışıyorlar,» dediler... Tabii böyle derler de, biz durur muyuz... Hemen yola koyulduk... Taksim'de Foto Fazıl'la buluştuk... Sonra atladık bir taksiye... Ver elini Emirgân... Yalnız ilk anda biraz fazla keyiflenmiş olacağız ki, daha koruluğun kapısında aksilikler başladı... Geniş omuzlu, palabıyık, sert bakışlı bekçi, kapalı duran demir parmaklıklı kapının arkasından:

— Yasak hemşerim, diye seslendi...
— Niye yahu, dedim. Biz gazeteciyiz, röportaj yapmağa gidiyoruz...

Bir garip baktı adam... Otomobilin penceresinden kafamı uzatmışım, adama bakıyorum... Adam da bana bakıyor...

— Ne yapmağa, ne yapmağa?
Foto Fazıl baktı olacak gibi değil...

— Biz filmciyiz bekçi amca... Filmciyiz...

Palabıyık, bıyıklarını burarak:
— Sahiden filmci misiniz?
Bu sefer ben de:
— Tabii, filmciyiz ya? diye onayladım...

— Ya filmci değilseniz?
Hoppala... Çattık yahu...
— Valla filmciyiz, billâ filmciyiz be amca...

Derken şoför de başladı yemin etmeğe...

— Namussuzum ki filmciyiz... Hayatımız film be bekçi amca...

Bekçi bu yemin yağmuru karşısında dayanamadı... Kapiya yaklaştı... Zincir-

leri çözdü... Bir yandan da konuşmasına devam ediyordu:

— Aklim ermiyor... Her gelen filmciyiz, deyip içeri dalıyor... İnşallah doğru söylüyorsunuzdur...

★

İkinci aksilik, koruluğun içine girdikten sonra başladı... Bizim ekip Sarı Köşk'e gidecek... Şoför:

— Abi, dedi. Sarı Köşk soldadır...

Fazıl atıldı:

— Yok yahu... Sağdan gideceksin...

Kudret Yüksel:

SARI KÖŞK'TEKİ

SABIR TAŞI

— Doğru, doğru gideceksin şoför e-fendi... Sağa sola sapmak yok!...

Bana yön bırakmadıkları için mecburen sustum... Şoför de bildiğini okudu... İlk önce sola doğru ilerledi... Az ilerlemiştik ki, sağda bir tabelâ: Pembe Köşk'e gider diye... Haydi geriye...

Sağa sola, derken Sarı Köşk'ün yolunu nihayet bulduk... Hakikaten muhteşem bir köşktü burası... Yalnız ren-

REJİSÖR VE MUHTEREM ★ «Sabır Taşı» filminin baş rolünde oynayan Muhterem Nur, rejisör Sırrı Gültekin'le...

gini sarıya benzetemedim pek...

Kapıdan içeri girer girmez, yerdeki siyah kablolarla ufak bir çarpışma geçti aramızda... Bir kablo bolluğudur gidiyor yerlerde... Güçlülkle, üzerlerinden seke seke içeri girebildik...

Neffis bir dahilli dekoru var buranın... Eski tarz mobilyalar... Avizeler... Ve bir kamera... Kameranın karşısında Muhterem Nur ile Kenan Pars oynuyorlar...

Bugün Sarı Köşk'te çalışan ekip, Şan Film'in «Sabır Taşı» adlı kordelâsını çekiyor... Filmin rejisörü Sırrı Gültekin... Başrollerde oynayanlar Muhterem Nur, Kenan Pars, Muallâ Kaynak, Muallâ Fırat, Salih Tozan, Rüya Gümüşata ve Öztürk Serengil...

ŞAKALAŞIYORLAR ★ Muallâ Kaynak ve Salih Tozan, Set arasında birbirlerine takılıyorlar...

ÇAPKIN HİRSİZİMİZ

Çapkın mı dediniz? Yoo.. Olmadı... Her ne kadar «Çapkın Hırsız» adlı kordelâda baş rolü oynarken çeşitli çapkinlıklar yaptıysa da, hiç öyle tahmin ettiğiniz gibi çapkın değildir. Hele hırsız, hiç değil. Ama ben veya siz, veyahut da bir başkası ne derse desin gene de belli olmaz. Ne derler? Her erkeğin kalbinde bir aslan yatar. Mamafih, çapkinlık yapıyorsa dahi, bu işi en temiz şekliyle yapıyor demektir. Ne yalan söyleyim? İçimden öyle geliyor ki: Hüseyin Peyda çapkinlık yapıyor. Hem de filmdekinden daha fazla. Ama biz görmüyoruz ve görmedik diyeceksiniz. Haklısınız. Çünkü ben de —şu satırları yazdığım ana kadar dahi— böyle bir şey şahit olmadım. Ama içim-

den öyle geliyor. Yani sadece ve sadece tahmin ediyorum. O kadar.

Dedim ya, ben çapkın hırsızımızın çapkinlıkları hakkında fikrimi söylemekten ileri gidemiyorum. Halbuki öte yanda, diğer bazı meziyetleri var ki onlar hakkında, ciltler dolusu yazı yazabilirim. Çünkü o kadar hareketli, o kadar girişken bir insan ki her hareketi dahi bir ciltlik bir romana mevzu olabilir.

Geçenlerde bir gün buluşup iki satır lâf edelim dedik. Hani şöyle ayakiüstü, beş dakika falan. Fakat ne mümkün? O anlattıkça ben daha fazla meraklandım. Meraklandıkça daha fazla sordum. Lâf aramızda, demli acem çayları da bu soybeti destekleyince biz daldık gittik. Zamanın

Çapkın hırsızımız Hüseyin Peyda ile kapalı bir çatı altında olduğu kadar, açık havada da hoşça vakit geçirmek mümkün. Asık suratı görünüşüne rağmen, güler yüzlü ve hoş sohbet. Röportaja başlamadan evvel, şöyle biraz açık havada dolaşmak hiç şeye fena olmadı hani. Tabii bu arada foto Fazıl da işini rahatlıkla görüp, enteresan birkaç resim çekti. Açık hava çalışmaları biter bitmez ilk hedef Acem'in kahvesi...

farkına vardığımda iki randevumu kaçırmıştım. Kimbilir bana ne kadar kızmışlardır? Ama napiim. Her zaman ben atlayacak değilim ya... Bir defacık da onlar atlasın. Az mı atladık biz. Vallahi, gazetecilik yerine atletizme çalışsaydım, şimdiye kadar dünya yüksek atlama rekorunu kırdardım. Ama bizim meslekte buna alışmak ve tabii bir şey olarak kabul etmek lazım. Alıştık tabii...

Edeceğimiz iki satırlık lâf, —hani kadınların, avaküstü birbirlerinin hal ve hatırlarını sormaları vardır ya, onun gibi— saatler sürdü. Sohbet o kadar tatlılaştı ki, üçüncü randevumu bilerek, isteyerek iptal ettim. Tabii kafadan... Bekleyedursun kerata... İşi ne sanki?

Size, şimdi bu satırlarda, bütün konuşmalarımızı anlatmam tamamen imkânsız bir şey. Malûm ya, insan, erkek erkeğe olunca her mevzuda rahat rahat konuşup dertleşiyor. Her konuştuğumuzu size anlatırsam olmaz. Onun için —bizim gazetecilik mesleğinde olan ve her zaman cankurtaran yeleği vazifesini gören bir cümle vardır. «Ezcümle demiştir ki!...» — cümlesiyle söze başlamayı uygun gördüm. Tabii bu arada size sevimli sanatçımızın söylediği veya söylemediği bir sürü şeyi söylemem mümkün. Dedim ya, «Ezcümle demiştir ki!...» diye başlayınca akan sular durur. Ama bu defa öyle birşey olmayacak. Neden mi? Çünkü, idarehanede yazı makinesinin başına oturunca, teknik sekreter dediğimiz bir kimse vardır, başıma dikilir ve ordularına komut veren bir general edasıyla:

«— Bu röportaj tam dört sayfa olacak. Onun için o kadar yer ayırdım,» der ve gider İşte o zaman, yandı keten helvası. Çık bu işin içinden çıkabilirsen. Bir artiste röportaja gidersin... Bir veya iki saat müddetle hiç durmadan konuşur, birşeyler sorar, birşeyler öğrenmeye çalışırsın. Fakat bütün bu müddet zarfında sana vereceği cevapları sen zaten seneler ön-

ce ezberlemişsindir. Yok efendim «bu sualiniz fazlaca şahsi... Ama bu? Bu mu? Bu da fazlaca resmi... Hele bu sualiniz? Fazlaca kısmi!...» ve arkasından: «Efendim, müsaade ederseniz bu sualinizi cevaplandırmıyacağım, şu sualiniz çok çirkin veya şu sualiniz fazlaca uzun boylu» diye uzar gider... Kimisi uzun

boylusunu, kimisi kısa boylusunu, ya da şişmanını sevmeyiz. Artık ondan sonra lâfı ağzından dirhemle alırsınız. İşi en feci tarafı da, bu röportajı da sizden dört veya beş sayfa isterler. O zaman da tek ve en emin olan kurtuluş yoluna saparsınız. «Ezcümle demiştir ki!...» der girersiniz ve kendi düşüncele-

rinizi kâğıda aktarırsınız. Ertesi gün de sizi birisi telefonla arar, hemencecik sizce orada sıcaklığı sıcaklığına, birkaç bayramlık isminizi sayar ve telefonu da çattadak yüzünüze kapar. Şükür şimdiye kadar bana olmadı ama, yakındır zannedirim.

Halbuki, çapkın hırsızımız, bu bakımdan hayret edilecek

Sevdiğiniz Artistlere Misafir Olabilirsiniz...

Okuyucularımızı, sevdikleri yıldızlarla tanıştırmak için tertipledeğimiz bu seri halen devam etmektedir. Her ziyaretimiz, ayrı bir hava taşımakta ve herkes hoşça vakit geçirmektedir. Bu hususta okuyucularımızdan devamlı olarak aldığımız mektuplara dayanarak bu ziyaretleri devam ettirmeyi düşünüyoruz. Ta başlangıçtan beri, okuyucularına yardımcı kendisine parola olarak alan dergimiz

şimdi de sizleri sevdiğiniz artistlerden yenileri ile tanıştıracaktır. Bundan evvel 28 Haziranda Leylâ Sayar'a ve 29 Haziranda Muhterem Nur'a yapmış olduğumuz ziyaretlerin enteresan röportajlarını gelecek sayımızda bütün teferruatı ile bulacaksınız.

Önümüzdeki günlerde ise, gene okurlarımızın arzu ve isteklerine uyarak yeni ziyaretlerimizi tertiplemiş bulunuyoruz. Buna göre 5 Temmuz 1961 tarihinde Fat-

ma Girik - Diclehan Baban, 12 Temmuz 1961 Cavidan Dora, 19 Temmuz 1961 de Göksel Arsoy'a gidilecektir.

Bu ziyaretlere bütün okurlarımız davetli olup, müracaat edenler arasında yapılacak seçmelerden sonra ziyaretlere gidilecektir. Şimdiye kadar beşer kişilik gruplar halinde olan ziyaretlerimiz, bundan böyle, arzu üzerine onar kişilik gruplar halinde yapılacaktır.

Müracaat mektuplarınızı bekliyoruz.

İMZA DAĞITIYOR ★ Bir ara hayranlarının hücumuna uğrıyan Hüseyin Peyda, bol bol imza dağıtmağa başladı..

kadar mültefit ve tatlı sözlü. Benim sormama lüzum bırakmadan anlatmaya başladı:

«— 10 Ocak 1922 de Urfa'da doğdum. Oğlak burcundayım tabii. İlkokul tahsilimi Urfa'da, ortaokul tahsilimi Diyarbakır'da yaptım. Bilâhare lise ve üniversite tahsilimi ise İstanbul'da yaptım. Edebiyat Fakültesinin Felsefe Bölümünü bitirdikten sonra tamamen ticaret hayatına atıldım. Tamamen diyorum, çünkü ticaret hayatına atılmam demek olan tarih daha evveline rastlar.

Kolleksiyonu severim, ama iş hayatmdaki koleksiyonum tamamen zincirleme tesadüflerin eseridir. İlk defa lokantacılıkla işe başladım da

pek uzun sürmedi. Kaşla göz arasında, sermayeyi kediye yükleyiverdik. Baktım ki olmayacak, işi gazeteciliğe döktüm. Bir yandan ticaret yapip para kazanmaya çalışırken, bir yandan da —farkında olmadan— tecrübe sahibi oluyordum. Ne çare ki bu tecrübeler bana biraz fazlaya mal oluyordu. Her işi büyük bir maddi zararla bırakmak zorunda kalıyordum. Bu defa da öyle oldu. Bir mizahî dergi çıkarmaya başladım. Adı da TÜRK YOLU idi. Fakat olmadı. Bütün çalışmalarım boşa gitti. Kurtuluşu, gazeteyi kapatmakta buldum.

Tam gazeteyi kapadığım günlerde idi. Para kaybettiğim gibi, moralim de bozul-

muştu. Ama gene de, yılmadan, usanmadan devam etmeye kararlıyım. Oturup enine boyuna düşündüm. Bütün hata, benim küçük çapta işlere, korka korka girmemeydi. Bu defasında öyle bir hata yapmıyacaktım. Ne de olsa tecrübem vardı artık. Müessesecapı kapamaktan yorulmuşum. Yoksa çalışmaktan değil. Daha çalışmaya fırsat kalmadan, kapamak mecburiyetinde kalıyordum. Nihayet en iyi işin fabrika kurmak olacağını düşündüm. Hem kurması zor ve hem de kapaması, diye düşünüp gerekli teşebbüslere giriştim. Fakat düşündüğüm aksine olarak kurmak pek o kadar zor olmadı. Bir bakır fabrikası kurdum. Ama hesaplarımda gene de yanlışım. Kurması kolay olunca, tabii ki kapaması da o kadar zor olmadı. Kapayıverdim.»

Buraya gelince daha da ciddileşerek anlatmaya başladı:

«— Sezer Sezin'le çok eskiden beri arkadaşım. O zamanlar o, «Damga» isimli kordelâyı çeviriyordu. Çoğu zaman çalışmalarına beraber gidiyorduk. İşte bu gidiş-gelişlerde ben de bu işe merak sardım. Bunun üzerine fabrikayı kapattım. Sinemada kendime bir istikbal görüyordum. Bu düşünceyle Örmen Film Şirketini kurarak, kendimi tamamiyle filmciliğe verdim. Şirketin ilk filmi, «Söyleyin Anama Ağlamasın» idi. Baş rollerinde ben, Nevin Aypar'la beraber oynuyordum. Rejisörlüğünü ise Temel Karahmahmut yapıyordu.

Daha sonra, firmam hesaba çevireceğim bir filme rejisörlük yapmaya karar verdim. Oturup bir senaryo yazdım. Gayem, diğer işlerde kaybettiğim paraları kazanılmakti. Zarar etmekten utanmıştım artık Çok şükür, imdilik film işleri iyi gidiyordu. «Mezarımı Taştan Oyun» adlı kordelânın senaryosunu yazdıktan sonra kollarımı sıvadım. Hüseyin Kazasfil adıyla senaryoyu, Hüseyin Örmen adıyla rejisörlüğü, Hüseyin Peyda adı ile de filmin baş artistliğini yaparak işe başladım.

Şu anda 16 milyon liram olsun isterim

Röportaj : Orhan ÖZTÜRK

Fotoğraf : Fazıl DURUKAN

Allah Allah.. Doğrusu anladım. Her insanda ihtiras vardır ama böylesine ilk defa rastlıyordum. İnsan bir milyon, iki milyon hattâ ve hattâ beş milyon lira gibi bir rakamın üstüne parmak basar. Basar ama, onaltı milyona ne demeli. İlk defa duyduğumda, yanlış anladığımı zannederek:

«— Onaltı milyon mu dediniz?» diyerek cevabımı tekrarlattım.

«— Evet» diyordu. «Tam tamamına onaltı milyon lira istiyorum. Aksi takdirde böylesi, yani hiç olmaması daha iyi.»

Hayretimi gizlememe imkân yoktu. Fakat bu arada birdenbire aklıma Hoca Nasreddin'in bir fıkrası geldi. «Doksan dokuzu veren Allah, yüzü de verir» diye düşündüm ve:

«— Şayet on altı milyon yerine, size onbeş milyon lira verseler...»

Daha sözümü bitirmemiştim ki heyecanla atıldı:

«— Yoo yoo!... Katiiyen olmaz. Böyle bir hal başıma gelmiş olsa, en kısa zamanda bu parayı bir hayır cemiyetine bağışladım.» dedi, ve birdenbire aklına gelmiş gibi sovrurdu.

«— Bakın size bir şey soracağım.»

«— Buyrun!...»

«— Nedir meselâ?»

«— Basit cebir ve matematik problemleri halletmek.»

«— Nasıl yani?»

«— Şey... Meselâ Kadıköy - Köprü arasında çalışan bir vapurda her seferde tahminen taşınan yolculardan kaç kişinin sigara tiryakisi olabileceğini hesabetmek. Ve bu

na göre bir vapurun her seferinde içilen sigara miktarı, içilen sigaraların meydana getirdiği dumanın hacmi, diğer tiryaki olmayan yolculara zarar falan...» diye cevap verdim.

«— Çok enteresan bir merak ve eğlence doğrusu. Benimki de hemen hemen buna yakın. Fakat benim hesaplarımın bir de tatbikat kısmı var ki bunu gerçekleştirmek için onaltı milyon lira lâzım.»

«— Bu hesapların neler olduğunu söylemenizde bir mahzur var mı acaba?»

«— Yoo... Bakın söyleyim. Ben ekseri boş zamanlarımda, oturur uzun uzun hesaplar yaparım. Bu hesaplar, Türkiye'de kurmayı düşündüğüm SİNEMA SİTESİ'ne aittir. Bunun için ta başından başlayarak ince ince hesaplar yaptım. Arsasından tutun da bütün inşaat ve makina masraflarını tek tek hesapladım. Bu hesapların sonucu da tam onaltı milyon lira çıktı. Bu idealimi tahakkuk ettirebil-

mek için de bu onaltı milyon liranın tam olması şart.»

«— Pekâlâ... Biraz eksik olsa da, gerisini sonra tamamlasanız olmaz mı?»

«— Hayır hayır... Tahakkuku çok zor olan bu işin, hiç olmazsa tahayyülü tam olsun bari. Bırakın da, ben bütün hesaplarımı onaltı milyon üzerinden yapayım.»

Sevimli ve sempatik sanatçımız bütün bunları anlattığı müddet zarfında heyecandan kızarmıştı. Hakikaten böyle

bir şeyi pek yakından yapacakmış gibi konuşuyordu. Daha sonra, filmciliğimizin teknik yönüne geçen Nurhan Nur:

«— Ben şahsen filmciliğimin bugünkü gidişinden memnun ve ümitvarım. Bilhassa, şu son senelerde çevrilen bir kaç film bazı cemiyet yaralarımıza hassasiyetle eğiliyor. Eskinin, klâsik köy dram ve melodramlarının modası geçti artık.» dedi.

Bir an düşündüm. «Demek

ki sanatçımızın hassas bir düşüncesine temas etmişim.» Halbuki ben kendisine sadece:

«— Şu anda, birisi gelip de on milyon liralık bir servete kavuştuğunuzu bildirse ne yapardınız?» deyince şiddetle itiraz etmiş ve bu miktar, on altı milyon lira olmadığı takdirde kabul edemeyeceğini bildirmişti.

Bir sinema sitesi, hakikat hepimizin özlemini duyduğu büyük bir eksikliği bizler için.

Nurhan Nur, günümüzün popüler ve değerli rejisörlerinden Atıf Yılmaz ile on iki senedir evlidir. Mesut bir aile hayatı yaşayan sanatkar çiftin dört yaşında da bir kızları vardır.

Ne garip tesadüftür ki, sanatkar çiftin her ikisi de aynı ayrı zamanlarda rejisör Semih Evin tarafından beyaz perdeye intisap ettirilmiş ve yine Semih Emin'in rejisörlüğünü yaptığı «Sihirli Define» filminde tanışmışlardır. İşte o günden bu yana beraberce, mesut bir hayat süren Nurhan Nur ve Atıf Yılmaz çifti, hakikaten örnek bir ailedir.

Evet... Onaltı milyonun sahibi olmasını bütün kalbimle arzuladığım sanatçımızın, böyle ideal düşünceleri yanında daha bir sürü meziyetleri de var.

Bir zamanlar, yani beyaz perdede intisabından önce Genel Sanatlar Akademisi'nin süsleme bölümüne devam et-

miş olan Nurhan Nur, doğan manlarını daha ziyade bu süsleme işleriyle uğraşarak geçirir. Öte yanda, tahsil müddetince kazandığı kültürü ilerletebilmek için devamlı okumaktadır. Hem de hep yerli eserleri. Hattâ bu konuda şunları söylemektedir.

«— Biz karı - koca milletimizi pek fazla seviyoruz. İstiyoruz ki bizler de bir an evvel muasır medeniyet seviyesine ulaşalım. Ben şahsen devamlı olarak yerli eserleri okuyup, onlardan senaryolar çıkarmaya çalışıyorum. Kocam da bu müşterek ideale-

timizi tahakkuk ettirebilmek için Orhan Günşiray'la beraber YERLİ FİLM'i kurdu. Görüyorsunuz ya bizde herşey millet ve memleket için.»

«— Ne mutlu size,» demekten kendimi alamadım. «Keşke her vatandaşımız ve her sanatçımız böyle düşünse,» diye sözlerimi tamamladım.

Akşam olmak üzereydi. Emirgân koruluğunda, gökyüzüne ser çekmiş olan ulu ağaçlar arasından güneş son ışıklarını bizlere kadar iletliyordu. Atıf Yılmaz ve arkadaşları, güneşin bu son ışıkları altında birkaç plân daha çekebilmek için ellerini çabuk tutuyorlardı. Orhan Günşiray, Neriman Köksal'ı sırtına almış kaçarken, ekip de kamera ile beraber onları bir arabayla takip ediyorlardı. Her ikimiz de, başımızı o yana çevirip çekilmekte olan bu sahnenin kargaşalığına baktık. Bir ara aklıma gelmişken sorayım dedim:

«— Nurhan hanım!...»

«— Efendim!...»

«— Rejisör olarak kimleri beğenirsiniz? Kimlerle beraber çalışmak istersiniz?»

«— Rejisör olarak beğendiklerim ve beraber çalışmayı arzuladığım rejisörler Lütfi A-

kat, Memduh Ün ve Atıf Yılmaz'dır.» dedikten sonra: «Yalnız Atıf Yılmaz'la çalışmak isteyişim onu sadece ve sadece bir rejisör olarak beğendiğimdendir. Yoksa kocam olarak onunla daima beraber olmak isterim,» diyerek sözlerini tamamlamıştır.

Genç sanatçı çiftimiz, günesin gidişiyle beraber işlerini de bitirmişlerdi. Paydos vakti gelip çatmıştı. Tabii, gündüzün bütün bu yorgunlukları üzerine bir ikinci mesaiyi de bizim yaptırmanın biraz versiz olurdu. Onun için röportajı orada bitirmek icap etti. Zaten iki saatten beri bir hayli şeyler üzerinde konuşmuş, konuşulması lâzım gelen herşeyi bitirmiştik. Resimler de çekilmişti. Evvelâ sevimli sanatçımızdan, sonra da diğer ekip elemanlarından müsaade isteyerek ayrıldık.

Koruluktan, Emirgân'a giden asfalt yolda ilerliyorduk. Öğle sıcağında yokuş yukarı katettiğimiz bu yol, akşamın tatlı serinliğinde, insanı yormuyordu.

Yanımda yürüten foto Fazıl'la beraber bir marş tutturmuştuk:

— Çıktık açık alınla.....

CENNET BAHÇESİNDE BİR ŞİİR..

(Baş tarafı 18. sahifede)

lığı dökülmekte devam ediyor. Diyor ki kitap sevgisi konusunda:

— Bir gecede iki roman okuduğum oluyor. Annem de roman okumama çok kızar. Dün gece, gece lambasını yorganın altına sokarak bir roman bitirdim. Sabaha karşı bir de baktım ki yorgan ışıktan sapsarı olmuş.

— Okuduğunuz romanlar içinde en çok hangi tipi yaşamak isterdiniz?

— Ah!... Bilseniz Lükres Borjiya'nın hayatını yaşamayı ne kadar isterdim. İnanır mısınız belki yirmi otuz defa okudum o kitabı. Evimde zindanlar, şovalyeler olması çok hoşuma gider.

Görüyorsunuz ya, Türkân Şoray'ın hafızası bir tezadlar yuvası. Hem müzik dinlerken ağlıyacak kadar santimental bir görünüm taşıyor, hem de Borjiya gibi bir kadının hayatına özeniyor. Düşünün, savrulan hançerler, isterik kahkahalar arasında en hayâsızca sevişen bir doyumsuz kadın bu Lükres. Türkân isterse yirminci asırda da modern bir Lükres gibi hayat sürebilir. Nasıl olsa günümüzde budala şovalyeler tonlarca.

İçki içmekten de hoşlanıyormuş Türkân Şoray. Bakın ne anlatıyor:

— Beni rakıya babam alıştırmıştı. Onunla yarış ederdim. Şişeyi dikerim hiçbir şey olmaz. Ama biradan başım dönüyor.

Artık kalkma zamanı geldi. Öğle sonu güneşi de iyice ensemizi kavuruyor. Kalkıyoruz. Biz geldiğimizde kimseler yoktu Cennet Bahçesinde. Şimdi ise bütün kuytuluklar çiftlerle dolu.

Taksim bahçesinden geçiyoruz. Hilton önlerine geldiğimiz sıra Türkân Şoray dudaklarındaki ruju tazeliyor. Resim çekilecek. Sırtını Hilton'a dönerek oto yolunun kenarına oturuyor. Karşılarında birikenler bize bakıyor. Önce

Konca

Gibi Taze

Pürüzsüz bir cilde sahip olmak için Vitaminli **NESLON** güzellik kremi kullanınız Sizi tereddütsüz neticeye ulaştıracaktır
Dr. Winter formülü

NESLON

SİN — 10

pileli eteğinin ucundan kombinonunun dantelleri gözüküyor, sonra da güzel bacakları...

Türkân foto Fazıl'a dönecek:

— Ne olur, diyor biraz çabuk olun, karşıdan bacaklarımı görecekler.

Bunun üzerine ben Türkân'a:

— İsterseniz karşınıza geçip duravım, kimseler görmez, diyor

tam karşısına geçip, duraksıyorum. Türkân hemen cevabı yapıstırıyor, ama çok geç artık. Olan oldu bir kere.

— Bakıyorum siz çok akıllı-sınız, karşıma geçip de kilomu göresiniz değil mi?

Görmüştüm bile. Rengini de söylesem bilmem ayıp kaçarmı? Yooo... Acele etmeyin bakalım. Yazının bir- görüyoruz.

yor. Allahşakına Fazıl bir çabuk ol, lütfen. Görmüydümün kızcağız güneşin altında yanyor, ben de karşısında... Allahşakına Türkân ben de öyle oturma... Anlaşana, Fazıl, anlasana Türkân. Neyse bizir... keyfi...

... Fazıl efendinin geldi galiba. Evet tamam. Çok şükür resim çekim de böylece bitti. Müsaadenizle ben de bittim.

Bir dakika lütfen, bir şey unuttum. Hatırladınız mı? PEMBEYDİ!

... Fazıl da çok insafsız, resim çekme işini amma uzat- makinesini kurca-

BIKTİK ARTIK!..

Avrupa'nın hangi memleketinde olursa olsun, film piyasasında her sene muhakkak birkaç tane kadın ve erkek yıldız keşfedilip, yeni yeni kabiliyetler meydana çıkmaktadırlar... Böylelikle de, prodüktörler gelir temin ettikleri gibi film endüstrilerini genişletmiş ve oyuncu miktarını çoğaltmış oluyorlar.. Karşımıza çıkan yabancı filmlerdeki değişik tipler de bundan.. Avrupa'da yıldız avcıları tarafından yeni oyuncu bulmak moda haline gelmiştir...

Gelgelelim, bizim burada, eski hamam, eski tas... Nasıl olmuşsa beş altı tane kadın ve erkek oyuncu yetişmiş. Bütün prodüktörler onların peşinden koşuyorlar. Birbirleriyle yarış ediyorlar. Bir sezonda aynı oyuncu altı yedi tane film yapıyor. İnsana bıkmalık geliyor açıkçası. O filme gidersin aynı isim, aynı çehre. Bu filme gidersin aynı adam, aynı çehre. O mecmuayı okursun onlar, bu mecmuayı okursun bunlar. Sanki Türkiye'de başka sanatkar yokmuş gibi...

Bütün mecmualarda, kapak resimlerinde, iç sayfalarında bu beş altı oyuncudan başkası basılmıyor. Anlamadık gitti... Bunları kıskandığımızdan veya çekememezliğimizden değil... Fakat neden biz de Avrupalılar gibi yeni yeni kabiliyetler keşfedip oyuncu kadromuzu zenginleştirmiyoruz? Ne kadar olsa, insan aynı şeyi görmekten, aynı şeyi seyretmekten usanıyor... Bıktık artık!..

**Kaya TURAN
RİZE.**

**Fehmi ERUÇAR
ŞEHİR.**

**SEVİM İNCEBERBER'E
AÇIK MEKTUP**

... Evet, yazınızda Efgan Efehan'ı yalancılıkla itham ediyor ve İstanbul kızlarını da çekemiyerek züppe diye adlandırıyorsunuz. Size evvelâ şunu hatırlatmak isterim ki Bursa gibi adı sayılır bir şehrimizde hiç züppe bayanlar yok mu?

Gelelim Efgan ve Nilüfer meselesine... Yazınızın bir kısmında şöyle yazıyorsunuz: O (Efgan için) bu reklâmı daha evvel Nilüfer Sezer'in sırtından da edinmeye kalkmıştı. Efgan Efehan gibi meşhur bir artist niçin kendinden ufak bir yıldızcıkta reklam sağlamıya çalışsın. Acaba şimdiye kadar Nilüfer Sezer'in ismini kaç defa duyup kaç defa okudunuz?

Anladığıma göre siz ve 98 arkadaşınız sinema dünyasında olan her tabii olayı reklâm vasıtası olarak kabul ediyorsunuz. O halde bayanlar, sinemamızın en sevilen yıldızlarından Belgin Doruk da yedi senelik yuvasını yıkarken reklâm yapmayı mı düşünmüştü? Muhterem Nur ise şimdiye kadar, hayat mücadelesinde ilk darbeyi yemiş değildir... Bir insan sever de, darılır da, ayrılır da...

Hiçbir zaman mecmua ve dergilerden yalan yanlış okuyarak, kimsenin hususî hayatına karışmayın Sevim hanım...

**Ayşe GÜL
Moda, Kadıköy.
ŞEHİR.**

**ZEKİ MÜREN
VE YENİ FİLMİ**

Bu sezon «Aşk Hırsızı» adlı kordelâda seyrettiğim Zeki Müren'in yeni filmi sabırsızlıkla bekliyorum. Halbuki o daha bu filmi çevirmeğe başlamadı bile. Büyük aktör ve şarkıcı, sinemamızın sempatik çehresi Zeki Müren acaba filmi çevirmeğe ne zaman başlayacak?

Bana vereceğiniz cevap ile birlikte, onun «Aşk Hırsızı» ndaki fotoğraflarından birini yayınlamanız beni son derece memnun edecektir.

Zeki Müren'e daima başarılar dilerim.

**Zeki ÖNER
Belediye Arkası
DEVREKÂNI.**

SİNEMA — Zeki Müren, As Film'le yaptığı anlaşmaya göre, yeni filmine Ağustos ayında başlayacaktır.

SİZİN KÖŞENİZ

BİZİM MÜSABAKA

Geçenlerde nihayetlenen Artist Müsabakasının finalistlerinden Aynur Coşar'ın final sonunda ismine rasthıyamadım. Halbuki onun diğer namzetleri rahatça geride bırakabileceğini tahmin ediyordum. Bunları yazarken bir ihtimal daha düşünüyorum. Olur ya, belki de son elemeye katılmamış da netice bu sebepten umduğum gibi çıkmamıştır.

Böyle değişik ve hoş tipli bir elemanın sinemamızın çehresine daha sevinmeli bir görünüş kazandıracağına inanıyor ve onu ileride birçok filmlerde seyredebilmemiz temennisıyla son veriyorum...

**Yılmaz KOÇER
ŞEHİR.**

AH BU MODA!..

Berberde bir arkadaşla karşılaştık. Konuşma sırasında kaçta kalktığı, hangi yiyeceği sevdiği geçti.

«— Leylâ'nın kalktığı saatte!...»

«— Onun en çok sevdiği yiyecekleri!...»

Gibi cevaplar aldım. Herhalde saçının şekli de onunki gibiydi. Kollerde en şüppe olduğumuz çağlarda bile böyle değildi durum. Şimdi Ankara sinemalarından, birinde filmi oynayacakmış. Sinema kenar semtlerden birinde olduğu halde yer ayırttı.

Herkes yüzüklerini orta parmaklarına takıyor. Herkes Fenerbahçe'yi tutuyor. Çünkü o da öyle yapıyormuş... Teyplerde Leylâ şarkısı. Ama rekor bende. İçinde Leylâ geçen bütün şarkıları banda aldım...

LÂLE ?

**Özveren Sokak
Çankaya Apt. 10/10
Yenişehir, ANKARA.**

GALİPLER

Kıymetli derginizin devamlı okuyucularındanım. Seneler sonra, 1961 Artist Yarışması tertiplelediğinizi gördüm. İçimden gelen büyük bir hevesle, bu müsabakaya katılmayı uygun gördüm. Ve katıldım!.. Netice malûm. Hiç üzülüyor, bilâkis seviniyorum. Dıveceğinizi biliyorum. Kaybeden sevinir mi

hiç? Evet, siz de benim fikrimde olsanız...

Şahane derginin son final yarışması sona erdi ve herşey belli oldu. Kazanalar ve... İşte ben de bu kazanamayanlardan biriydim. Yine seviniyorum. Tabii, bu sevincim Türk Sineması hesabıdır. Çünkü, ortaya çıkan galipler, sinemamız için faydalı olacaktır... Kazananların hepsini candan tebrik ederim...

**Zihni ÇOLAK
Koçarlı, AYDIN.**

HAKAN'IN EVİNDE

8.V.1961 pazartesi günü saat 10'da 4 arkadaş buluşarak Fikret Hakan'ın evine resim almak için gittik. Bütün sinemaseverler tarafından sevilen ve mütevaziliği ile tanınan Fikret Hakan'ın evinde maalesef hiç beklediğimiz bir şekilde karşılanmadık. Kapıyı çaldığımız zaman bize bir hanım kapıyı açtı ve «Bu saatte işiniz ne? Şimdi evde yok.» diye bir sürü kuru patırdılarla bizi âdeta kovdu. Kendimizi bir anda kapının dışında bulduk...

Bu hâdise bizi hakikaten fazlasıyla müteessir etti. Mütevazî, terbiyeli diye tanınan Fikret Hakan'ın evindeki şahsa böyle yapmasını teklif edeceğini sanmıyoruz. Eğer fazla şöhret kazandı diye kimseve ehemmiyet vermiyorsa, o zaman şöhreti hiçbir şev ifade etmez. Türkiye içinde meşhur olan bu artistimize, dünyaca tanınmasını temenni ederken, ilk sinemaya atıldığı zamanki mütevaziliğini muhafaza etmesini bütün kalbimizle temenni ederiz. Savgılarımızla.

**A. G. — J. S.
Şişli, ŞEHİR**

AYSEL TANJU'YU TEBRİK

Birçok filmlerinde çeşitli karakterler yaratan ve aynı zamanda başarılı bir dansöz olan Aysel Tanju'nun Almanya'ya gideceğine ne kadar memnun olduğumu bilemezsiniz.

Almanya'da rol alacağı filmlerde de muvaffak olacağına emin olduğum Aysel Tanju'yu mecmuanız sütunlarında tebrik etmekten büyük zevk duyacağım...

**İsmet YENİÇAĞ
BURDUR.**

**AYSEL TANJU
Almanya'ya mı?..**

Yıldızımız hangi
rengi sever?...

KÂMİL CANSU FİRMASI İLE SİNEMA DERGİSİ-
NİN HAZIRLADIĞI ÇOK ORJİNAL HAFTA SONU
TATİLİ YARIŞMASINI ÖZGÜ REKLÂM
TAKDİM EDER:

BU ORJİNAL YARIŞMAYA KATILMANIZ İÇİN, yukarıda resimlerini gördüğünüz Film Yıldızlarımızın hangi rengi tercih ettiklerini doğru olarak bilmeniz lâzımdır. Doğru bilenler arasında çekilecek kurada kazanan talihtli, hafta sonu tatilini dilediği herhangi bir kimse ile birlikte güzel İstanbul'umuzun en güzide lüks bir otelinde CANSU Firmasının sağlıyacağı unutulmaz 2 gün geçirecektir.

CA - KA, Saniyede Güzelleşmenin Parolasıdır.

CA - KA Krem Puf, Yüzünüzdeki kırışıklıkları izale eden rakipsiz pudradır.

UNUTMAMALISINIZ Kİ BU TALİHLİ SİZ OLABİLİRSİNİZ!

Bu orijinal yarışmaya katılabilmemiz için alacağınız bir adet CA-KA Krem Puf Pudrası kutusunun altında bulunan yaldızlı CA-KA etiketini dolduracağınız üpon ile birlikte aşağıdaki adrese göndermenizi rica ederiz.

Yarışmaya katılabilmemiz için kuponlarınızı en geç 25 Ağustos 1961 tarihinde elimize geçecek şekilde yollamalısınız.

CA-KA YARIŞMA KUPONU

- ★ LEYLÂ SAYAR rengi sever
- ★ MUZAFFER NEBİOĞLU rengi sever
- ★ CAVİDAN DORA rengi sever .

ADRESİM :

.....
.....

KÂMİL CANSU (CA-KA Yarışma Servisi) Marpuççular Cad. Çarşılı Gürün Han Kat: 3

Eminönü - İSTANBUL

BASKIN

(Başı Sa. 15 de)

«— Yanıyoruz, yangın var yangın!...»

«— Sanat, sanat, sanaaat!...»

«— Kapıyı açın, kapı!...»

İçeri bakıyorum... Karanlık

bir oda... Derken bizim öncüler

arka taraftan kapıyı açmışlar,

dalmışlar içeri... Olanın

kapısını görüyorum... Tık

yanıyor kapının ardınan... Camlı

bir kapı... Kapının önünde iri -

yarı bir adam... Kırmızımsı pijamalar

giymiş... Kapı yumruklanı-

yor... Camlar yumruklanı-

yor... O iri-yarı adam da yer-

lere bakıp duruyor... Bir

andan da sesleniyor:

«— Durun çocuklar... Anahtarı

arıyorum...»

Meğer kapı kilitliymiş içeren

ken... Bizim o gürültü patırdı-

ğımızı duyan bu iri adam, yani

Kadir Savun telâş içinde, ka-

yı açayım derken anahtarı

ere düşürmüş, onu ararmış..

Nihayet anahtarı buldu Ka-

dir... Açtı kapıyı... Açar aç-

maz da ilk önce Foto Fazıl'ın

başını çaktı gözünün önünde...

Şaşkırdı... Şaşkınlığı geçmeden

beni görünce karşısında

başbütün kendinden geçti...

Başladım konuşmağa:

«— Yok arkadaş, o kadar

uzun boylu değil...»

Ben böyle konuşurken Fa-

zıl da hemen makinesine dav-

randı yine... Nasıl davranma-

yı ki, benim uzun boylu de-

ğim, dediğim adam iki metre

ya yakın... Bense, bir altmış

cm'ye yokum... Aşağı yukarı üç

metre Hayri bir Kadir yapar-

lıdır...

Ana ben aldırış bile etme-

den hesap soruyorum... Bir

kaçmışım ki...

«— Niye kapıda bekletiyor-

sun bizi yahu?»

Kadir hazırol vaziyetinde:

«— Yok Hayri abi, valla...

Yani...»

Derken hepimiz kahkahayı

göstürdük...

★

«— Şimdi yorgunluğumuzu ali-

şiriz burada... Oturmuşuz...

«— Ya mı, toprak mı Allah ne

dediyse... Yerlere serilmişiz...

«— Oturmuşuyoruz...»

«— Yahu... Nereden aklını-

Artık ELBİSELERİNİZİ KENDİNİZ DİKEBİLİRSİNİZ

Mektupla BIÇKI-DİKİŞ DERSLERİ

Evinizden ayrılmadan, elinize kadar göndereceğimiz bol şekilli, resimli, patronlu derslere, günde birkaç saat çalışmak suretiyle üç ayda mükemmel bir terzi olabilirsiniz. Böylece kendi elbiselerinizi dikebileceğiniz gibi başkalarına elbise dikmek suretiyle aylık kazancınızı 3000 liranın üzerine yükseltmeniz mümkündür. Elbiselerinizi diken terzilerin sizden yaratılış bakımından hiç bir üstünlükleri yoktur.

Üç aylık ders ücreti 100 liradır. Biçki-Dikiş dersleri ile birlikte ayrıca şunlar verilir:

- 1 — Yemek dersleri
- 2 — Pasta ve tatlı dersleri
- 3 — Elbise modelleri
- 4 — İşleme modelleri
- 5 — Leke çıkarma usulleri
- 6 — Doktorunuz diyor ki
- 7 — Çok sık bir dikiş kutusu
- 8 — Komple iğne takımı
- 9 — Eşel
- 10 — Mezür

Daha geniş bilgi için
PARASIZ BROŞÜRÜMÜZÜ İSTEYİNİZ

**INTERNATIONAL OFFICE
BIÇKI-DİKİŞ SERVİSİ**
Galatasaray Yeni Çarşı Cad.No.46 Kat.2 Beyoğlu
İSTANBUL

za esti böyle?»

Saate bakıyorum... Üç olmuş... Hakikaten, yerinde bir soru Kadir'ininki... Gecenin bu saatinde... Röportaja geldik desem, değil... İyarete geldik desem, o hiç değil...

«— Baskın yapalım, dedik...»
Hasan Ceylân, eki Alpan da uyanmışlar, biz davetsiz mi-

safirlere «Hoş geldiniz,» diyorlar...

Kadir'in durumunu sorduk. İyiymiş... Reisin selâmını iletтик tabii... On dakikalık bir hoş-beşten sonra kalktık... Onlar da sabahleyin erken kalkıp çalışacaklarmış zaten...

Biz yola koyulurken Kadir peşimizden sesleniyordu:

«— Yahu çocuklar, ayıp oldu... Size birşey ikram edemedik...»

«— Boş ver baba Kadir... Gecenin bu saatinde ikram mı olurmuş?...»

Efgan direksiyona geçmişti yine... Bastı gaza... Tekrar yollara düştük... İssiz, karanlık yollar...

sinema

sinematek.tv

